

Arrest

nr. 289 918 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Yoruba-etnie te behoren en het islamitische geloof te belijden. U werd op (...) geboren op Lagos Island in Lagos State. Toen u ongeveer drie jaar oud was bent u van Lagos Island naar Songo, Ota, in Ogun State verhuisd met uw ouders en broers en zussen. Jullie woonden in Rufai street, Ijoko Ota. U was lid van de koninklijke familie van Ago-Oba. Binnen jullie familie was het traditie om de kinderen tribal marks te geven in het gezicht, alsook de vrouwen genitaal te verminken.

In 2006 ontmoette u (...), uw toekomstige vrouw. In 2007 werden jullie een koppel. In 2009 ging u computerwetenschappen gaan studeren aan LASPOTEC, de Lagos State Polytechnic. In hetzelfde jaar wilde u sportdirecteur worden van uw Polytechnic. In mei 2009 kwam een van uw klasgenoten (...) – met bijnaam FM Polly – met de vraag of u geen lid wenste te worden van de Eiye-cult. Hij vertelde u over de voordelen van de cult, maar u stelde dat u eigenlijk niet geïnteresseerd was. Later kwamen er andere cultleden u bedreigen opdat u zou toetreden. In augustus 2009 werd u officieel een lid van de Eiye-cult. Bij wijze van initiatie werd een teken gegeven op uw hand, werd u hard geslagen en werd u voor drie dagen opgesloten. Ook in 2009 stierf uw achternichte (...) aan de gevolgen van vrouwelijke genitale verminking. U was drie jaar lang actief in de Eiyecult, tot u uw Ordinary National Diploma (hierna OND) in computerwetenschappen haalde. Tijdens deze periode werd u éénmaal gearresteerd. In februari of maart 2012 ging u naar een geheime meeting van de Eiye in een bos. Plots werden jullie gearresteerd door de schoolautoriteiten die jullie vervolgens doorstuurden naar de politie. Jullie werden vijf dagen tot zeven dagen vastgehouden in Ikorodu Divisional Police Station. Na uw schoolperiode ging u terug bij uw ouders wonen. Hierna onderhield u wel nog contact met de cultleden, maar was u niet langer actief.

In 2013 liep u met uw vriend S.(...) en uw neefje over straat, wanneer S.(...) plots werd neergeschoten. U vermoedde dat leden van een andere cult verantwoordelijk waren voor de aanslag. In april 2014 trouwde u met uw vriendin (...). In mei 2014 werd u tegengehouden door de politie toen u over straat liep omdat ze dachten dat u een computerhacker was. In juni 2015 kwam uw beste vriend A.(...) (fonetisch Aywi) naar u met de melding dat hij had kunnen regelen om naar Libië te gaan. U en uw vrouw reisden vervolgens met hem mee naar Libië. Daar vond u een job bij een carwash samen met A.(...). Op een dag kreeg A.(...) problemen met een klant daar en werd hij neergeschoten. De familie van A.(...) achtte u verantwoordelijk voor zijn dood en wilde u bijgevolg vervolgen omwille van de dood van A.(...). In maart 2017 kregen jullie de mogelijkheid om Libië te verlaten en naar Italië te reizen. Jullie deden dit en u diende er een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). U ontving een negatieve beslissing. Na drie jaar in Italië besloot u om via Frankrijk naar België te reizen. Hier kwam u met uw vrouw aan op 5 juni 2020. Op 8 juni 2020 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 10 juli 2020 beviel uw vrouw van een dochter, (...). Op 10 juni 2022 beviel uw vrouw van een zoon, (...).

U en uw vrouw legden enkele documenten neer ter ondersteuning van uw VIB. Twee verklaringen waarin uw psychologe aangeeft dat u op regelmatig consult komt bij haar en een stempelkaart van deze psychologe; geboorteakten voor uw zoon (...) en dochter (...); medische documenten van uw zus (...); medische attesten om aan te tonen dat uw vrouw en (...) niet besneden zijn; echografieën van uw reeds geboren zoon (...); 7 foto's van u met uw cultvrienden; 6 foto's van de begraafplaats van uw vriend A.(...) en van uw vriend A.(...), alsook 7 foto's van u en enkele familieleden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet naar uw land van herkomst, Nigeria, te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de Eiye-cult, door de familie van uw overleden vriend A.(...) – die u verantwoordelijk achten voor zijn dood – en uit vrees dat uw eigen familie uw kinderen Gold en (...) zal verminken.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er wordt opgemerkt dat op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht

vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. **Uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.** Immers blijkt dat u tijdens deze persoonlijke onderhoud op het CGVS systematisch zeer vage en ontwijkende antwoorden formuleerde op de vragen van de dossierbehandelaar betreffende essentiële elementen in uw relaas – zo o.m. betreffende de bescherming van uw kinderen (notities persoonlijk onderhoud dd 23.12.2021 (verder NPO1), p. 18; (notities persoonlijk onderhoud dd 23.06.2022) (verder NPO2), p. 7) of betreffende uw toetreden bij de Eiye-cult (NPO2, pp. 8-11) en uw activiteiten voor deze cult (NPO2, pp. 15; 17). (...)

Zo wist u niet te overtuigen dat uw kinderen daadwerkelijk gezichtsmarkeringen en vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) dienden te vrezen bij terugkeer.

Wat betreft de gezichtsmarkeringen die u zelf heeft ondergaan en ook vreest voor uw kinderen wordt gewezen op het feit dat uit verschillende informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit een praktijk is die al langere tijd aan het uitsterven is en dat de plaatsen waar het wel nog voorkomt eerder rurale gebieden betreft – en dus niet het verstedelijkte Sango Ota waar u vandaan komt. Bovendien is er expliciet aangenomen in de Child Rights Act van 2003 – geratificeerd door Ogun State – dat het aanbrengen van traditionele gezichtsmarkeringen op kinderen als misdaden worden beschouwd (zie administratief dossier). Hoewel uit de bronnen blijkt dat deze wet er nog niet voor heeft gezorgd dat de praktijk volledig verdwenen is, blijkt wel uit getuigenissen dat bescherming tegen de praktijk mogelijk is (zie administratief dossier).

Nog uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Lagos state waar de prevalentie in 2017, 25 procent bedroeg, maar stelde dat de besnijdenis diende te gebeuren omdat u afkomstig was van een koninklijke familie uit Ogun state, waar de prevalentie in 2017 18,8 procent bedroeg. Verder bleek de prevalentie bij meisjes van 0-14 jaar van de Yoruba-etnie, waartoe u verklaarde te behoren, 27,3 procent te zijn.

Het is dus zeker niet zo dat de gezichtsmarkeringen of VGV als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Bijgevolg dient u concreet aan te tonen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen, waar u allerminst in slaagde.

Zo bleek uit uw verklaringen dat deze verminking van kinderen al geen wijdverspreide steun had in uw familie. Zo wordt er op gewezen dat het gros van uw dichte familie – uw moeder, broers, zussen en schoonfamilie – tegenstander is van deze verminkingspraktijken (= VGV & gezichtsmarkeringen). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat het louter uw vader, zijn overleden broers en de zonen van zijn overleden broers zijn die deze praktijk nog voorstaan (NPO1, p. 17). Het feit dat iedereen in uw dichte familie met uitzondering van uw vader eigenlijk niet langer achter de praktijk staat, geeft aan dat de traditie eigenlijk al niet meer zo sterk leeft binnen uw familie. Ook in het tweede onderhoud bij het CGVS gaf u nogmaals expliciet aan dat ook andere mensen in uw familie tegen de verminkingspraktijken zijn en dat uw schoonfamilie hier eveneens tegen gekant is (NPO2, p. 7). Bovendien, gezien uw vader reeds op leeftijd is en volgens uw verklaringen ook niet in de beste gezondheid verkeert (NPO2, p. 6) en de rest van uw dichte familie geen voorstander is van de praktijk, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet in staat zou zijn te verhinderen dat uw kinderen deze verminking zouden ondergaan.

Verder blijkt uw gedrag ook niet te stroken met uw voorgehouden problemen, namelijk dat u vreest dat uw vader uw kinderen zou willen verminken om traditionele redenen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo frappeert het complexloos contact dat u en uw vrouw onderhouden met uw ouders – en dan voornamelijk het contact met uw vader – gezien het feit dat uw vader in essentie de primaire vervolger is van uw kinderen en de verminking van uw kinderen volgens u de belangrijkste reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria.

Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u de week voor het onderhoud nog contact had met uw ouders. U zei hierover: “we hebben over veel problemen gepraat, maar voornamelijk over de kleinkinderen, haar kleinkind. Occasioneel vragen we of het ok is, ze praten over de situatie in Nigeria en het andere politieke nieuws” (NPO1, p. 9). U stelde ook dat uw vader recent een beroerte had, maar maakte verder geen enkele melding over mogelijke problemen met uw kinderen en de verminking van uw kinderen (NPO1, p. 9). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud opnieuw werd gevraagd naar het laatste contact met uw ouders stelde u dat dit was toen uw zoon (...) werd geboren. Er werd gevraagd over wat jullie hadden gepraat en u stelde: “mijn ouders verwachtten niet anders dat we gelukkig zijn voor de baby, dat groeten uitwisselen, hoe het met de moeder is en of de baby gezond is, het was een groot geluk voor de familie. Mijn vader en ik hebben lang gepraat over de tradities en dat er geen traditionele gezichtstekens aan de jongen zullen gegeven worden” (NPO2, p. 6). Toen uw vrouw ook werd bevraagd over het contact met uw ouders in haar eerste persoonlijke onderhoud stelde ze dat jullie nog steeds contact hadden met uw ouders en dat ze deze maand nog hadden gebeld om te vragen hoe het met jullie ging en om te vragen naar jullie baby. De dossierbehandelaar vroeg hoe het met huw ouders ging waarop ze simpelweg antwoordde: “ze zijn ok” (NPO(...), p. 11). Daar uw vader in essentie de vervolger van uw kinderen is, lijkt het moeilijk te geloven dat u zo frequent contact zou opzoeken met hem, laat staan dat u zo complexloos contact zou onderhouden met hem. Het feit dat dit wel het geval is ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees voor vervolging.

Bovendien bleek uit het contact dat u onderhoudt met uw familie allerm minst dat er verregaande druk zou uitgeoefend worden om uw kinderen te verminken. Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud om meer te vertellen over het gesprek dat u voerde met uw vader na de geboorte van (...). U verklaarde hierop dat uw vader ‘niet blij’ was dat u de gezichtstekens niet wilde uitvoeren en dat u verrast was door zijn reactie (NPO2, p. 6). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat uw vader verregaande druk zou uitoefenen om uw kinderen te verminken bij terugkeer naar Nigeria. Indien er sprake zou zijn van dergelijke druk, kan verwacht worden dat u ook in staat zou zijn om deze druk weer te geven. Het feit dat u - ondanks het feit dat de dossierbehandelaar expliciet naar de emoties tijdens dit gesprek polste (NPO2, p. 6) - louter wist te stellen dat uw vader niet tevreden was en u hierdoor verrast was, geeft dan ook weinig blij van concrete druk. Bovendien frappeert uw verraste reactie daar u in uw eerste onderhoud bij het CGVS reeds had verklaard dat u “al serieus tegen uw vader was ingegaan” (NPO1, p. 18). De enige actie van ingaan tegen uw vader die blijkt uit uw verklaringen is echter dat u het gesprek over de verminking van uw kinderen uit de weg wilde gaan. Zo stelde u “dat ik met hem dit gesprek niet zou willen hebben” (NPO2, p. 6) en “ik ben bang dat mijn vader sterk weerstand zal bieden, waardoor ik zoiets zou willen doen, daarom wil ik geen conversatie met hem hebben erover” (NPO2, p. 7). Deze weerstand blijkt echter op geen enkele manier uit het contact dat u en uw vader onderhouden, gezien u simpelweg het gesprek uit de weg kon gaan ondanks het feit dat jullie het wel regelmatig over de kleinkinderen hebben (NPO1, p. 9; NPO2, p. 6; zie ook verklaringen vrouw: NPO1(...), p. 11). De verklaringen die u (en uw vrouw) aflegden betreffende het contact met uw vader geven dan ook allerm minst blij van verregaande druk door uw vader om uw kinderen te verminken.

Verder blijkt uit uw vage verklaringen dat u nauwelijks heeft nagedacht over mogelijkheden om deze verminking van uw kinderen tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van iemand die werkelijk rekening houdt met potentiële verminking van zijn kinderen.

Er wordt vooreerst op gewezen dat uit het contact met uw familie niet bleek dat er daadwerkelijk danig druk werd gezet op u, waardoor u ook niet weet aan te tonen waarom u niet simpelweg zou kunnen weigeren om deze verminking te ondergaan. Toen u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS gevraagd werd wat er zou gebeurd zijn als u simpelweg had geweigerd dat ze uw kinderen zouden aanraken, stelde u vaagweg: “Er zou **mogelijks** een poging zijn om de traditie uit te voeren, uiteindelijk zou ofwel ik iemand vermoorden, zelfs als het mijn vader zou zijn, of zij zouden mij vermoorden” (NPO1, p. 18). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd gevraagd waarom u niet simpelweg kon weigeren stelde u nietszeggend: “op dit moment heb ik geen macht, want als ik toekom in Nigeria, gezien mijn ouders hebben geregeld dat dit zal gebeuren wat ook bij mij gebeurde, u ziet de tekens, de grootste fout die ik kan maken is om met mijn kind terug te keren naar huis” (NPO2, p. 7). Toen gevraagd werd wat er zou gebeuren als u niets zou zeggen tegen uw vader bij terugkeer, dan stelde u dat het erg moeilijk was om zoiets te verbergen voor uw vader gezien iemand van uw schoonfamilie het misschien kon weten of uw broer of zus – die allen tegen de mutilatie zijn – waardoor het hem sowieso ter ore zou komen.

Er wordt ook op gewezen dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud was gevraagd of u iemand kende die ooit had geweigerd om zijn kind te laten verminken. U stelde initieel dat er niemand in uw familie was die dit ooit weigerde. Gevraagd of u andere mensen buiten uw familie kende die dit hadden gedaan, stelde u dat u hierover had gelezen en dit ook had gezien op televisie. Er werd door de dossierbehandelaar vervolgens gepolst of u hier meer info over zocht waarop u stelde van niet, "ik zocht niet verder, ik probeerde hier niet meer over te vinden" (NPO1, p. 18). Nochtans kan er verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om meer info te vinden over mensen in dezelfde situatie, zeker gezien u reeds had gehoord dat er mensen waren die in dezelfde situatie zaten.

Er werd u verder ook gevraagd wat er zou gebeurd zijn als u naar de politie zou gegaan zijn, waarop u weer puur hypothetisch stelde dat de politie mogelijks kon samenzweren met uw vader omdat de verminking nu eenmaal traditie is in Nigeria (NPO2, p. 7). Deze verklaring is echter op geen enkele objectieve grond gestoeld. Temeer daar deze verminking zoals eerder gesteld bij wet als misdadaad geclassificeerd is in uw staat van herkomst Ogun state – en de politie bijgevolg volgens de wet bescherming dient te bieden – en dat uit de bronnen waarover het CGVS beschikt blijkt dat het in de praktijk wel degelijk mogelijk is om de bescherming door deze wet in te roepen (zie supra).

Indien u daadwerkelijk zo'n vrees zou hebben voor uw kinderen dat u niet durft terug te keren naar Nigeria, dan zou kunnen verwacht worden dat u op zijn minst zou nagedacht hebben over hoe u dit zou kunnen tegengaan of hoe u uw kinderen zou kunnen beschermen. Uit uw vage verklaringen en uw gebrek aan actie blijkt dat dit niet het geval was en kan er gesteld worden dat u zelf de situatie niet zo ernstig inschat als u beweert.

Wat betreft andere beschermingsmogelijkheden wordt verder nog eens benadrukt dat u heeft verklaard dat meerdere familieleden en uw schoonfamilie tegen de verminkingspraktijken gekant zijn en u dan ook bij hen steun zou kunnen vinden om uw kinderen te beschermen (zie supra).

Volledigheidshalve wordt er in deze context nog op gewezen dat er voor u en uw vrouw – allebei hoogopgeleid – geen enkele reden is waarom jullie per se bij uw familie in Sango Ota zouden moeten intrekken indien jullie zouden terugkeren naar Nigeria.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen.

Verder wist u ook niet te overtuigen dat u vervolging door de Eiye-cult diende te vrezen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo wordt er op gewezen dat u er op geen enkele manier in geslaagd bent om duidelijkheid te scheppen over hoe u precies betrokken raakte bij de Eiye cult.

Zo wordt er op gewezen dat u niet wist te verduidelijken waarom de cult u precies onder druk zette om toe te treden.

Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe u bij de Eiye was terechtgekomen stelde u dat u hun aanbod niet kon weigeren omdat u ofwel vermoord zou worden ofwel dat ze ervoor zouden zorgen dat u uw school niet zou beëindigen (NPO2, p. 8). Wanneer u dan werd gevraagd waarom de Eiye-leden zo graag wilden dat u bij de cult kwam, stelde u dat dit was omdat u de kans had sportdirecteur te zijn en dat u zo meer kracht zou geven aan de school (NPO2, p. 9). Dit valt echter niet te rijmen met de verklaring die u eerder tijdens het onderhoud aflegde, namelijk dat het niet mogelijk was om een functie te vervullen binnen uw school zonder dat u lid was van de Eiye (NPO2, p. 8). Bijgevolg voldeed u niet aan de voorwaarde om sportdirecteur te zijn – namelijk lid zijn van de Eiye – waardoor u dus geen kans had om sportdirecteur te worden. Daar er geen kans was voor u om sportdirecteur te zijn – u was immers geen lid – en u dus geen extra kracht kon geven aan de cult, vervalt bijgevolg ook de reden waarom de Eiye-cult u zo onder druk zette om lid te worden van hun cult.

U wist dan ook niet duidelijk te maken waarom u precies onder druk werd gezet door de Eiye-cult om toe te treden. Gezien wel verwacht kan worden dat u weet waarom ze u precies als lid wilden, wordt de geloofwaardigheid van uw eigenlijke lidmaatschap dan ook ondermijnd.

Verder wist u absoluut niet duidelijk te maken hoe u precies werd geworven door de Eiye cult en welke druk ze hiervoor uitoefenden.

Zo stelde u initieel dat u eerst werd benaderd door een vriend, FM Polly(...), die als lokaas werd ingezet en dat er vervolgens meer mensen kwamen die dan bedreigden (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u wat FM bij deze eerste benadering zei, waarop u antwoordde dat FM u wilde paaen en vertelde wat u te winnen had, zonder enige dreiging (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar polste vervolgens naar uw reactie, waarop u stelde dat u simpelweg weigerde. De reactie van FM was dan weer “niet erg intens”, maar hij bleef wel klagen over de mogelijkheden. Toen de dossierbehandelaar nog eens expliciet vroeg of FM nog op een andere manier reageerde, stelde u dat hij op een later moment wel met anderen kwam om te tonen wat de cult kon doen en vertelde ook dat dit evengoed met u kon gebeuren (NPO2, p. 8). Toen u werd gevraagd naar het moment waarbij u werd benaderd door vijf personen, stelde u dat de bedreigingen nu fysiek werden, dat uw rugzak soms werd afgenomen, u in het rond werd gesmeten en dat ze een zelfgemaakt geweer toonden “dat gemarkeerd was met uw naam” (NPO2, p. 9). Deze verklaringen blijken echter niet te stroken met wat u niet veel later tijdens het onderhoud verklaarde, namelijk dat u wél geïnteresseerd was toen FM u vertelde over de goede dingen van de cult en dat u dan een “beetje betrokken” raakte in de cult en dat het pas hierna was dat u de “vreselijke kant” leerde kennen – al kwam dit inzicht er pas toen u een wapen moest nemen om zwakkere studenten te bedreigen (NPO2, p.9). Deze twee versies betreffende de werving door de Eiye-cult – geen interesse in de cult hebben en vervolgens bedreigd worden tegenover wel interesse hebben, per toeval de facto lid worden en dan inzien dat de cult slecht is – zijn onverenigbaar en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien verwacht kan worden dat u eenduidige verklaringen zou afleggen over de manier waarop de cult u onder druk zette.

Ook op andere momenten bleken uw verklaringen onverenigbaar met elkaar. Zo wordt gewezen op het feit dat uw verklaringen betreffende de inhoud van de bedreigingen door de Eiye-leden compleet incoherent bleken. U werd door de dossierbehandelaar van het CGVS gevraagd wat er precies tegen u werd gezegd toen u voor het werd bedreigd door de leden van de Eiye. U antwoordde: “de eerste keer zeiden ze dat ze mij zouden doden, dit was de eerste keer dat ze mij benaderden en als ik ze niet geloofde, dan zouden ze mijn leven op school miserabel maken en ervoor zorgen dat ik niet zou afstuderen” (NPO2, p. 10). Deze uitspraak is echter compleet onverenigbaar met wat u kort daarvoor had gesteld over deze eerste bedreiging door de Eiyeleden, namelijk dat u het initieel niet zag als een bedreiging, maar dat u het zag als een gesprek en dat u pas begreep dat het een bedreiging was nadat de leden enkele zaken deden en FM u enkele zaken had getoond (NPO2, p. 10). Nochtans kan wel verwacht worden dat u een helder beeld zou bieden van de bedreigingen die aan uw adres werden geuit. Het feit dat u hier niet in slaagde tast dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook verder aan.

Indien u daadwerkelijk danig onder druk zou gezet zijn door een gewelddadige cult om lid te worden van hun groep, kan er op zijn minst verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen zou afleggen over de druk die ze u oplegden en hoe ze u precies probeerden te overtuigen. Het feit dat u hier allerm minst in slaagde, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit wervingsproces en bijgevolg ook van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult.

Verder bleek u niet in staat om een heldere chronologie te schetsen van het toetredingsproces – van de eerste benadering door FM Polly over de bedreigingen tot effectief lidmaatschap (NPO2, p. 8).

Zo werd u gevraagd wanneer het precies was dat de cultleden u voor het eerst benaderden, waarop u initieel **vaag en ontwijkend** antwoordde om vervolgens – na aandringen van de dossierbehandelaar – te stellen dat u **dacht** dat het in mei 2009 was (NPO2, p. 8). Toen vervolgens werd gevraagd wanneer het was dat u de eerste keer bedreigd werd door de cultleden, antwoordde u **naast de kwestie** dat u **dacht** dat uw vriend F.(...) voor het eerst benaderde in de periode van mei (NPO2, p. 10). Toen vervolgens expliciet werd gevraagd naar wanneer precies de eerste bedreiging was door het groepje van vijf cultleden antwoordde u eerst **nietszeggend** om dan na aandringen van de dossierbehandelaar toe te geven dat u niet wist wanneer het was (NPO2, p. 10). Vervolgens werd u gevraagd hoeveel tijd er precies zat tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden tot de cult waarop u eens te meer naast de kwestie antwoordde en begon over de frequentie van de bedreigingen. De dossierbehandelaar volhardde en vroeg u expliciet hoeveel maanden of weken er tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden zaten, waarop u eens te meer antwoordde dat u niet kon tellen hoeveel ze u in totaal bedreigden (NPO2, p. 11). Toen de dossierbehandelaar de vraag nog verder preciseerde en wilde weten hoeveel tijd er zat tussen uw toetreden bij de cult in augustus en de eerste bedreiging, wist u echter nog steeds geen enkele duidelijkheid te bieden. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u er niet in bent geslaagd om een duidelijke chronologie te schetsen van uw toetredingsproces bij de Eiye-cult, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Gezien u niet wist waarom u onder druk werd gezet om lid te worden, hoe u precies onder druk werd gezet om lid te worden of hoe u dit gehele wervingsproces in de tijd moest situeren, wordt de geloofwaardigheid van dit wervingsproces – en uw daaruit volgend lidmaatschap bij de Eiye-cult – op fundamentele wijze ondermijnd.

Verder legde u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult incoherente en vage verklaringen af.

Zo verklaarde u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS dat u toen u accepteerde om bij de cult te gaan dat u soms iemand moest gaan slaan of een vrouw in haar private delen aanraken. Wanneer werd gevraagd of u nog andere zaken of rituelen moest doen bij uw toetreden tot de cult, stelde u dat ze u hard hebben geslagen, u een litteken gaven op uw hand en u drie dagen hebben opgesloten in een gesloten plaats. Verder stelde u ook nog weinig concreet dat u zaken moest doen “zodat je sterk wordt en dat ze weten dat je een van hen bent” (NPO2, p. 11). Later tijdens het onderhoud kwam de dossierbehandelaar van het CGVS hier op terug en vroeg hij u naar meer info over de initiatierituelen nadat hij u erop had gewezen dat er info bestaat over de criminele aard van een van deze rituelen. U antwoordde **eens te meer naast de kwestie**: “Ja, het is erg belangrijk om uw verwantschap te tonen eens dat je geïnitieerd bent, om aan te tonen dat je er erg mee bezig bent”. Er werd hierop expliciet gevraagd of u iets kon vertellen over initiatierituelen waarbij er sprake is van verkrachting of gewapende overvallen – zoals te lezen valt in verschillende bronnen waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) – waarop u antwoordde: “ik heb hierover gehoord, het is gewelddadig, maar het is niets nieuw meer, molestatie en verkrachting, het is iets waarin we werden gedwongen om het te doen” (NPO2, p. 19). Gevraagd of u zelf ook een van deze zaken moest doen, stelde u dat u vrienden had die hier in betrokken waren en dat u hier getuige van was geweest, maar er in de praktijk niet bij was. Toen de dossierbehandelaar wilde weten of er niet getwijfeld werd aan uw loyaliteit omwille van het feit dat u niet meedeelde bij deze misdaden, stelde u – **zonder antwoord te geven op de vraag** – dat het feit dat u hier naar moest kijken reeds erg genoeg was (NPO2, p. 19). Het frappeert dat u initieel stelde dat u inderdaad had gehoord van de verkrachtingen en de gewapende overvallen, om in dezelfde zin nog te zeggen dat jullie hiertoe werden gedwongen, om vervolgens te stellen dat u hier gewoon getuige van was – waarop u geen verklaring wist te geven waarom de cultleden niet twijfelden aan uw loyaliteit, ondanks het feit dat u eerder had verklaard dat u zaken moest doen zodat u “sterk werd en dat ze wisten dat u een van hen was.” Ook uw verklaringen over de initiatierituelen blijken dus incoherent en bijgevolg niet doorleefd.

Toen de dossierbehandelaar wilde weten wat de gevolgen waren van het feit dat u ongehoorzaam was tegenover de cult, stelde u plots dat u in 2010 thuis werd aangevallen omdat u had geweigerd bepaalde taken uit te voeren, zoals iemand vermoorden. Het valt op dat u hier eerder tijdens uw VIB-procedure nooit melding van maakte. Bovendien wordt er gewezen op het feit dat u het pas vermeldde toen de dossierbehandelaar expliciet vroeg naar specifieke gevolgen voor u omwille van uw weigering om bepaalde taken uit te voeren en dat u initieel zelfs weer in hypothetische termen antwoordde, om dan na aandringen van de dossierbehandelaar te stellen dat uw huis werd overvallen (NPO2, p. 12). Het feit dat u een gebeurtenis met zo'n impact niet eerder vernoemde en pas aanhaalde wanneer de dossierbehandelaar u meermaals vroeg naar de gevolgen voor uw ongehoorzaamheid tegenover de cult komt dan ook helemaal niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van de gebeurtenis.

Ook verklaringen over andere activiteiten bij de Eiye-cult wisten evenmin te overtuigen. Immers, toen u werd gevraagd naar uw rol/functie binnen de Eiye, stelde u dat ze u soms vroegen om taken uit te voeren zoals vechten, het creëren van problemen, zaken die u soms moeilijk vond (NPO2, p. 12). Er werd gevraagd of u ooit misdaden pleegde terwijl u bij de cult zat, waarop u stelde dat u nooit echt serieuze dingen deed met uitzondering van vechten. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg met wie u dan ging vechten stelde u dat het meestal met de Aye-cult zou zijn. Toen de dossierbehandelaar vroeg of er andere namen waren voor deze Aye, antwoordde u: “NBA (national NBA), national brother association en national brothers movement” (NPO2, p. 16). Nochtans is het zo dat de andere gangbare namen voor de Aye, Black Axe en Neo-Black Movement zijn (NBM) (zie administratief dossier). Gezien u verklaarde vaak confrontaties gehad te hebben met deze cult, kan er op zijn minst verwacht worden dat u de gangbare namen van deze cult zou weten te noemen. Het feit dat dit niet het geval was, roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van uw confrontaties met deze Aye-cult. Er wordt in deze context nog gewezen op het feit dat u, toen u gevraagd werd of u nog andere namen kende voor de Eiye confraternity, stelde dat SEC voor Secret Eiye confraternity stond, terwijl de afkorting eigenlijk voor Supreme Eiye Confraternity staat (zie administratief dossier), wat eens te meer nefast is voor de geloofwaardigheid is van uw lidmaatschap. Immers mag er verwacht worden dat u weet wat de volledige naam is van de cult waar u zeker 6 jaar lid van was.

Gezien u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult, zowel over de initiatie als uw dagdagelijkse activiteiten, geen coherente en overtuigende verklaringen wist af te leggen, wordt de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap nog maar eens verder aangetast.

Daar u geen enkele duidelijkheid wist te scheppen over de context van uw lidmaatschap bij de Eiye, noch over wat u precies van activiteiten heeft gedaan voor de Eiye cult, wist u niet te overtuigen dat u daadwerkelijk lid was van de cult. Bijgevolg wordt er ook geen geloof gehecht aan uw vrees voor vervolging door de Eiye.

Indien er toch enig geloof gehecht zou worden aan uw lidmaatschap bij de Eiye – quod non – dan dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u onderging ten gevolge van dit lidmaatschap en de eigenlijke vrees voor vervolging die u dient te hebben bij terugkeer, evenmin geloofwaardig is.

Immers stelde u in de vragenlijst van het CGVS dat u in juni 2012 werd gearresteerd in Alaperu Garage in Ketu en drie dagen werd vastgehouden in het politiekantoor van Ketu. In mei 2014 werd u dan tegengehouden in Songo en vroeg de politie wie u was en vanwaar u kwam. Vervolgens wilden ze uw geld, namen ze de 500 Naira die u op zak had en sloegen ze u voor ze u met rust lieten (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Echter zei u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u rond februari of maart 2012 werd gearresteerd terwijl u op een Eiye-vergadering was op een afgelegen plaats in de bossen. U stelde dat u vervolgens vijf dagen werd vastgehouden in Ikorodu Divisional politiestation (NPO2, p. 20). Toen u met het verschil in verklaringen werd geconfronteerd, stelde u dat u in Ketu gewoon werd gestopt en dat u werd beschuldigd van een computerhacker te zijn (NPO2, p. 21). Gezien u eerder echter had verklaard dat u gewoon werd tegengehouden in Songo Ota, snijdt deze uitleg geen hout. **De verklaringen van uw vrouw ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vervolging bovendien nog verder.** Immers stelde zij in de vragenlijst van het CGVS dat u meerdere keren werd gearresteerd, éénmaal in 2014 en de andere keer wist ze niet meer (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Het frappeert bovendien dat uw vrouw niet zou weten wanneer u precies werd gearresteerd. Op 22 december 2021, een dag voor uw eerste persoonlijke onderhoud, maakte uw raadsman hierover wel enkele opmerkingen over betreffende jullie verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Hierin werd aangehaald dat u eigenlijk van 2009 tot 2015 actief was bij de Eiye en dat het verschil in verklaringen tussen u en uw vrouw kon verklaard worden omdat u in 2012 de universiteit verliet en uw vrouw niet inlichtte over het feit dat u een lid bleef om haar niet in gevaar te brengen. Verder werd er opgemerkt dat uw versie in de vragenlijst van het CGVS over uw arrestaties de juiste versie was, namelijk dat u éénmaal werd gearresteerd in 2012 en eenmaal werd tegengehouden in 2014. Dit zijn echter blote beweringen, gemaakt nadat u, uw vrouw en uw advocaat de tegenstrijdigheden tussen beide verklaringen konden vaststellen en kunnen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet zomaar teniet te doen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende Belgische asielinstanties blijkt bovendien dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende de eigenlijke vrees die voortkomt uit uw affiliatie met de Eiye. Zo verklaarde u in de vragenlijst voor het CGVS dat u vreesde gearresteerd te worden en dat u reeds was gearresteerd omdat u verdacht werd een cultist te zijn (vragenlijst CGVS p. 2-3). Toen de dossierbehandelaar tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS nog tweemaal expliciet vroeg om alle redenen voor vrees bij terugkeer op te sommen, maakte u hier echter geen melding van. Toen de dossierbehandelaar expliciet vroeg naar uw vrees voor de Eiye stelde u bij dat u vreesde dat zij u iets zouden aandoen omdat ze zouden denken dat u een verklikker bent (NPO2, p. 18). Naast het feit dat het frappeert dat u niet spontaan over dit deel van uw vrees bij terugkeer begon, bleek de eigenlijke vrees bij terugkeer te verschillen binnen opeenvolgende verklaringen. Immers maakte u in de vragenlijst geen melding van vrees door de cult zelf, maar wel door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye.

In deze context kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat u van 2012-2015 niet werkelijk actief was bij de cult en zonder noemenswaardige problemen voor uzelf en familie in Sango Ota kon blijven wonen. Bovendien blijkt uw familie sinds uw vertrek ook geen problemen gehad te hebben met de cult – ondanks het feit dat “de leden van de cult alle mogelijke mensen aanvallen die gelinkt zijn aan de persoon in kwestie” (vragenlijst Morenikeji, p. 3) – waardoor er dan ook verdere vraagtekens worden geplaatst bij uw eigenlijke vrees voor vervolging door de Eiye-cult.

Gezien u vaag en incoherent bleek over uw eigenlijke vrees bij terugkeer door uw affiliatie met de Eiye en de Eiye cult geen blijf geeft van enig probleem te hebben met uw vertrek, worden er verdere

vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vrees. Indien al enig geloof zou gehecht worden aan uw lidmaatschap – quod non – ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen die u bij de verschillende Belgische asielinstanties aflegde betreffende de vervolging die u onderging en uw vrees voor terugkeer omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet wist te overtuigen dat u daadwerkelijk uw land ontvluchtte omwille van problemen met de Eiye-cult en vervolging vreest door hen bij terugkeer naar Nigeria.

Wat betreft de vervolging door de familie van uw vriend A.(...) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit louter een interpersoonlijk conflict betreft en dus geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep) en dat u in deze context van uw relaas geen problemen aanhaalt die wel verband houdt met één van deze criteria.

Verder is er geen enkele reden is om aan te nemen waarom deze familie ongestoord en zonder gevolgen de dood van hun zoon zou kunnen wreken en heeft u verder geen enkele reden aangeboden waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

Er wordt ter volledigheid gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw aflegden betreffende de dood van A.(...). Zo verklaarde u hierover dat A.(...) werd neergeschoten (NPO2, p. 22). In haar eerste persoonlijke onderhoud stelde uw vrouw dat er op een dag een man in de carwash waar jullie werkten ruzie maakte met A.(...) en vervolgens A.(...) neerschoot (notities van het eerste persoonlijke onderhoud (...), NPO1(...), p. 18). Echter tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud stelde ze plots dat A.(...) overleed omdat hij ziek was en dat er geen geld was om hem naar het hospitaal te brengen (notities van het tweede persoonlijke onderhoud (...), hierna NPO2(...), p. 9). Gezien de impact die A.(...) zijn dood op jullie leven heeft gehad – een van de redenen waarom jullie niet naar jullie land van herkomst kunnen terugkeren – mag op zijn minst verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over de omstandigheden van zijn dood.

Uit al het bovenstaande wordt dan ook geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst, Nigeria, vervolging dient te vrezen door de Eiye cult of de familie van uw overleden vriend A.(...), noch dat u dient te vrezen dat uw kinderen zullen verminkt worden door uw familie.

Wat betreft de vrees in hoofde van uw kinderen (...) en (...) wordt er op gewezen dat u geen vrees aanhaalde naast de vrees voor verminking, die reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld.

Wat betreft de documenten die u en uw vrouw neerlegden ter ondersteuning van uw VIB dient er te worden opgemerkt dat deze niets kunnen veranderen aan de reeds gemaakte vaststellingen. U legde **twee psychologische attesten** voor waarin uw psychologe stelt dat u sinds augustus 2020 op regelmatige basis bij haar op consultatie gaat. In deze attesten valt te lezen dat u suïcidale gedachten, slaapproblemen en depressieve gevoelens heeft. U lichtte dit tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud zelf ook toe en gaf aan dat u soms depressief en ziek wordt en daarom op zoek gaat naar hulp en medicatie. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u doorheen uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS dan ook verschillende keren naar uw gemoedstoestand, waarop u steeds antwoorde dat u het goed stelde (notities persoonlijk onderhoud 1, hierna NPO1, p. 15; notities persoonlijk onderhoud 2, hierna NPO2, pp. 4, 18). Verder kreeg u van de dossierbehandelaar ook de ruimte om uw tijd te nemen wanneer u het moeilijk kreeg (NPO2, pp. 11, 22). De voorgelegde attesten kunnen dan ook onvoldoende verschooning bieden voor de vage en niet-overtuigende verklaringen die u doorheen uw VIBprocedure aflegde. De **geboorteakten van uw zoon en dochter** tonen hoogstens aan dat jullie de ouders zijn van jullie kinderen, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de **7 foto's** van uzelf, uw broer en zussen die aantonen dat ze ook littekens hebben in hun gezicht. Dit wordt op zich niet in twijfel getrokken, maar betekent geenszins dat uw kinderen automatisch bij terugkeer hetzelfde lot zouden ondergaan; wat betreft de **foto's** die u voorlegde van u met uw mede-cultleden en van u op de begraafplaats van A.(...) dient te worden opgemerkt dat foto's u voorlegt dient er op gewezen te worden dat een foto een gemakkelijk te insceneren momentopname betreft. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Verder is het zo dat dergelijke foto's geenszins op zichzelf kunnen aantonen dat u vervolging dient te vrezen omwille van de banden met deze personen of het overlijden van uw vriend. Wat betreft **het attest voor besnijdenis** van uw zus

dient er te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie administratief dossier). Bovendien kan het loutere feit dat uw zus besneden zou zijn evenmin aantonen dat dit risico eveneens zou bestaan in hoofde van uw dochter en dat u niet in staat zou zijn haar tegen een besnijdenis te beschermen. De **medische attesten** betreffende besnijdenis tonen louter aan dat uw vrouw en dochter niet besneden zijn. De **echografieën** raken ook niet aan de kern van uw verhaal.

U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 januari 2022 en 5 juli 2022. Uw vrouw maakte via uw raadsman opmerkingen over op de notities van het eerste persoonlijke onderhoud op 1 februari 2022, bijgevoegd in het administratieve dossier. Deze hebben allemaal geen betrekking op de kern van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Ogun en Lagos State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Ogun en Lagos State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie wordt gevestigd op het feit dat eveneens in hoofde van uw partner (CGVS-kenmerk 20/14366) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (verzoekster) als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Yoruba-etnie te behoren en het islamitische geloof aan te hangen – al was u tot 2014 christen. U bent geboren op (...) in Sango Ota in Ogun state. In 2007 begon u een relatie met uw huidige echtgenoot, (...). In 2010 ging u marketing studeren aan de Moshud Abiola Polytechnic. Na twee jaar behaalde u uw diploma daar. Hierna begon u als kapster te werken. In 2014 trouwde u met (...). In juni 2015 benaderde een vriend van uw man, A.(...), uw man en vertelde hij dat hij plannen had om Nigeria te verlaten voor Libië. Uw man had op dit moment problemen met een studentencult waarvan hij lid was geweest – Eiye. Verder bestond er in zijn familie ook de gewoonte om vrouwen te besnijden en jongens tribal marks te geven. Aangezien jullie dit niet wilden voor jullie toekomstige kinderen besloten jullie dat het beter was om Nigeria te verlaten. Jullie vertrokken bijgevolg in juni 2015 naar Libië met A.(...). Op een dag werd A.(...) ziek en overleed hij. De familie van A.(...) geloofde dat uw echtgenoot hiervoor verantwoordelijk was en bedreigden hem sindsdien.

In maart 2017 kregen jullie de mogelijkheid om Libië te verlaten en naar Italië te reizen. Jullie deden dit en u diende daar een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). U kreeg een negatieve beslissing. Na drie jaar in Italië besloot u om via Frankrijk naar België te reizen. Hier kwam u met uw man aan op 5 juni 2020. Op 8 juni 2020 diende u uw VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 10 juli 2020 beviel u van een dochter, (...). Op 10 juni 2020 beviel u van een zoon, (...).

U en uw echtgenoot legden enkele documenten neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. Medische documenten van uw schoonzus (...), foto's van uw man met zijn cultvrienden, foto's van de begraafplaats van de overleden vriend van uw man A.(...), foto's van uw man en enkele van zijn familieleden. Verder ook nog medisch attesten die aangeven dat u en uw dochter geen vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) hebben ondergaan, echografieën van toen u zwanger was van uw zoon, de geboorteakten van uw kinderen en twee psychologische attesten van uw man.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag louter en alleen baseert op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (...) werden uiteengezet. U verklaart letterlijk dat u zelf geen persoonlijke ‘dingen’ had en u niet degene was waarmee er dingen konden gebeuren waardoor u Nigeria verliet**

(notities persoonlijk onderhoud dd 23.12.2021 p.14). Ook wanneer wordt gevraagd naar uw vrees bij terugkeer geeft u aan dat u niets vreest voor uzelf (notities persoonlijk onderhoud dd 23.06.2022 p.5). Op geen enkel moment haalt u enige problemen of gevolgen bij terugkeer voor u persoonlijk aan. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw partner werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

(...)

U verklaart niet naar uw land van herkomst, Nigeria, te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de Eiye-cult, door de familie van uw overleden vriend A.(...) – die u verantwoordelijk achten voor zijn dood – en uit vrees dat uw eigen familie uw kinderen (...) en (...) zal verminken.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*Er wordt opgemerkt dat op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. **Uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.** Immers blijkt dat u tijdens deze persoonlijke onderhoud op het CGVS systematisch zeer vage en ontwijkende antwoorden formuleerde op de vragen van de dossierbehandelaar betreffende essentiële elementen in uw relaas – zo o.m. betreffende de bescherming van uw kinderen (notities persoonlijk onderhoud dd 23.12.2021 (verder NPO 1) p. 18; notities persoonlijk onderhoud dd 23.06.2022 (verder NPO2), p. 7) of betreffende uw toetreden bij de Eiye-cult (NPO2, pp. 8-11) en uw activiteiten voor deze cult (NPO2, pp. 15; 17). (...)*

Zo wist u niet te overtuigen dat uw kinderen daadwerkelijk gezichtsmarkeringen en vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) dienden te vrezen bij terugkeer.

Wat betreft de gezichtsmarkeringen die u zelf heeft ondergaan en ook vreest voor uw kinderen wordt gewezen op het feit dat uit verschillende informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit een praktijk is die al langere tijd aan het uitsterven is en dat de plaatsen waar het wel nog voorkomt eerder rurale gebieden betreft – en dus niet het verstedelijkte Sango Ota waar u vandaan komt. Bovendien is er expliciet aangenomen in de Child Rights Act van 2003 – geratificeerd door Ogun State – dat het aanbrengen van traditionele gezichtsmarkeringen op kinderen als misdaden worden beschouwd (zie administratief dossier). Hoewel uit de bronnen blijkt dat deze wet er nog niet voor heeft gezorgd dat de praktijk volledig verdwenen is, blijkt wel uit getuigenissen dat bescherming tegen de praktijk mogelijk is (zie administratief dossier).

Nog uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Lagos state waar de prevalentie in 2017, 25 procent bedroeg, maar stelde dat de besnijdenis diende te gebeuren omdat u afkomstig was van een koninklijke familie uit Ogun state, waar de prevalentie in 2017 18,8 procent bedroeg. Verder bleek de prevalentie bij meisjes van 0-14 jaar van de Yoruba-etnie, waartoe u verklaarde te behoren, 27,3 procent te zijn.

Het is dus zeker niet zo dat de gezichtsmarkeringen of VGV als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Bijgevolg dient u concreet aan te tonen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen, waar u allerminst in slaagde.

Zo bleek uit uw verklaringen dat deze verminking van kinderen al geen wijdverspreide steun had in uw familie. Zo wordt er op gewezen dat het gros van uw dichte familie – uw moeder, broers, zussen en

schoonfamilie – tegenstander is van deze verminkingspraktijken (= VGV & gezichtsmarkeringen). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat het louter uw vader, zijn overleden broers en de zonen van zijn overleden broers zijn die deze praktijk nog voorstaan (NPO1, p. 17). Het feit dat iedereen in uw dichte familie met uitzondering van uw vader eigenlijk niet langer achter de praktijk staat, geeft aan dat de traditie eigenlijk al niet meer zo sterk leeft binnen uw familie. Ook in het tweede onderhoud bij het CGVS gaf u nogmaals expliciet aan dat ook andere mensen in uw familie tegen de verminkingspraktijken zijn en dat uw schoonfamilie hier eveneens tegen gekant is (NPO2, p. 7). Bovendien, gezien uw vader reeds op leeftijd is en volgens uw verklaringen ook niet in de beste gezondheid verkeert (NPO2, p. 6) en de rest van uw dichte familie geen voorstander is van de praktijk, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet in staat zou zijn te verhinderen dat uw kinderen deze verminking zouden ondergaan.

Verder blijkt uw gedrag ook niet te stroken met uw voorgehouden problemen, namelijk dat u vreest dat uw vader uw kinderen zou willen verminken om traditionele redenen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo frappeert het complexloos contact dat u en uw vrouw onderhouden met uw ouders – en dan voornamelijk het contact met uw vader – gezien het feit dat uw vader in essentie de primaire vervolger is van uw kinderen en de verminking van uw kinderen volgens u de belangrijkste reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria.

Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u de week voor het onderhoud nog contact had met uw ouders. U zei hierover: “we hebben over veel problemen gepraat, maar voornamelijk over de kleinkinderen, haar kleinkind. Occasioneel vragen we of het ok is, ze praten over de situatie in Nigeria en het andere politieke nieuws” (NPO1, p. 9). U stelde ook dat uw vader recent een beroerte had, maar maakte verder geen enkele melding over mogelijke problemen met uw kinderen en de verminking van uw kinderen (NPO1, p. 9). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud opnieuw werd gevraagd naar het laatste contact met uw ouders stelde u dat dit was toen uw zoon (...) werd geboren. Er werd gevraagd over wat jullie hadden gepraat en u stelde: “mijn ouders verwachten niet anders dat we gelukkig zijn voor de baby, dat groeten uitwisselen, hoe het met de moeder is en of de baby gezond is, het was een groot geluk voor de familie. Mijn vader en ik hebben lang gepraat over de tradities en dat er geen traditionele gezichtstekens aan de jongen zullen gegeven worden” (NPO2, p. 6). Toen uw vrouw ook werd bevraagd over het contact met uw ouders in haar eerste persoonlijke onderhoud stelde ze dat jullie nog steeds contact hadden met uw ouders en dat ze deze maand nog hadden gebeld om te vragen hoe het met jullie ging en om te vragen naar jullie baby. De dossierbehandelaar vroeg hoe het met uw ouders ging waarop ze simpelweg antwoordde: “ze zijn ok” (NPO1, p. 11). Daar uw vader in essentie de vervolger van uw kinderen is, lijkt het moeilijk te geloven dat u zo frequent contact zou opzoeken met hem, laat staan dat u zo complexloos contact zou onderhouden met hem. Het feit dat dit wel het geval is ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees voor vervolging.

Bovendien bleek uit het contact dat u onderhoudt met uw familie allerminst dat er verregaande druk zou uitgeoefend worden om uw kinderen te verminken.

Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud om meer te vertellen over het gesprek dat u voerde met uw vader na de geboorte van (...). U verklaarde hierop dat uw vader ‘niet blij’ was dat u de gezichtstekens niet wilde uitvoeren en dat u verrast was door zijn reactie (NPO2, p. 6). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat uw vader verregaande druk zou uitoefenen om uw kinderen te verminken bij terugkeer naar Nigeria. Indien er sprake zou zijn van dergelijke druk, kan verwacht worden dat u ook in staat zou zijn om deze druk weer te geven. Het feit dat u - ondanks het feit dat de dossierbehandelaar expliciet naar de emoties tijdens dit gesprek polste (NPO2, p. 6) - louter wist te stellen dat uw vader niet tevreden was en u hierdoor verrast was, geeft dan ook weinig blijk van concrete druk. Bovendien frappeert uw verraste reactie daar u in uw eerste onderhoud bij het CGVS reeds had verklaard dat u “al serieus tegen uw vader was ingegaan” (NPO1, p. 18). De enige actie van ingaan tegen uw vader die blijkt uit uw verklaringen is echter dat u het gesprek over de verminking van uw kinderen uit de weg wilde gaan. Zo stelde u “dat ik met hem dit gesprek niet zou willen hebben” (NPO2, p. 6) en “ik ben bang dat mijn vader sterk weerstand zal bieden, waardoor ik zoiets zou willen doen, daarom wil ik geen conversatie met hem hebben erover” (NPO2, p. 7). Deze weerstand blijkt echter op geen enkele manier uit het contact dat u en uw vader onderhouden, gezien u simpelweg het gesprek uit de weg kon gaan ondanks het feit dat jullie het wel regelmatig over de kleinkinderen hebben (NPO1, p. 9; NPO2, p. 6; zie ook verklaringen vrouw: NPO1(...), p. 11). De verklaringen die u (en uw

vrouw) aflegden betreffende het contact met uw vader geven dan ook allerminst blijf van verregaande druk door uw vader om uw kinderen te verminken.

Verder blijkt uit uw vage verklaringen dat u nauwelijks heeft nagedacht over mogelijkheden om deze verminking van uw kinderen tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van iemand die werkelijk rekening houdt met potentiële verminking van zijn kinderen.

Er wordt vooreerst op gewezen dat uit het contact met uw familie niet bleek dat er daadwerkelijk danig druk werd gezet op u, waardoor u ook niet weet aan te tonen waarom u niet simpelweg zou kunnen weigeren om deze verminking te ondergaan. Toen u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS gevraagd werd wat er zou gebeurd zijn als u simpelweg had geweigerd dat ze uw kinderen zouden aanraken, stelde u vaagweg: "Er zou **mogelijks** een poging zijn om de traditie uit te voeren, uiteindelijk zou ofwel ik iemand vermoorden, zelfs als het mijn vader zou zijn, of zij zouden mij vermoorden" (NPO1, p. 18). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd gevraagd waarom u niet simpelweg kon weigeren stelde u nietszeggend: "op dit moment heb ik geen macht, want als ik toekom in Nigeria, gezien mijn ouders hebben geregeld dat dit zal gebeuren wat ook bij mij gebeurde, u ziet de tekens, de grootste fout die ik kan maken is om met mijn kind terug te keren naar huis" (NPO2, p. 7). Toen gevraagd werd wat er zou gebeuren als u niets zou zeggen tegen uw vader bij terugkeer, dan stelde u dat het erg moeilijk was om zoiets te verbergen voor uw vader gezien iemand van uw schoonfamilie het misschien kon weten of uw broer of zus – die allen tegen de mutilatie zijn – waardoor het hem sowieso ter ore zou komen.

Er wordt ook op gewezen dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud was gevraagd of u iemand kende die ooit had geweigerd om zijn kind te laten verminken. U stelde initieel dat er niemand in uw familie was die dit ooit weigerde. Gevraagd of u andere mensen buiten uw familie kende die dit hadden gedaan, stelde u dat u hierover had gelezen en dit ook had gezien op televisie. Er werd door de dossierbehandelaar vervolgens gepolst of u hier meer info over zocht waarop u stelde van niet, "ik zocht niet verder, ik probeerde hier niet meer over te vinden" (NPO1, p. 18). Nochtans kan er verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om meer info te vinden over mensen in dezelfde situatie, zeker gezien u reeds had gehoord dat er mensen waren die in dezelfde situatie zaten.

Er werd u verder ook gevraagd wat er zou gebeurd zijn als u naar de politie zou gegaan zijn, waarop u weer puur hypothetisch stelde dat de politie mogelijks kon samenzweren met uw vader omdat de verminking nu eenmaal traditie is in Nigeria (NPO2, p. 7). Deze verklaring is echter op geen enkele objectieve grond gestoeld. Temeer daar deze verminking zoals eerder gesteld bij wet als misdadig geclassificeerd is in uw staat van herkomst Ogun state – en de politie bijgevolg volgens de wet bescherming dient te bieden – en dat uit de bronnen waarover het CGVS beschikt blijkt dat het in de praktijk wel degelijk mogelijk is om de bescherming door deze wet in te roepen (zie supra).

Indien u daadwerkelijk zo'n vrees zou hebben voor uw kinderen dat u niet durft terug te keren naar Nigeria, dan zou kunnen verwacht worden dat u op zijn minst zou nagedacht hebben over hoe u dit zou kunnen tegengaan of hoe u uw kinderen zou kunnen beschermen. Uit uw vage verklaringen en uw gebrek aan actie blijkt dat dit niet het geval was en kan er gesteld worden dat u zelf de situatie niet zo ernstig inschat als u beweert.

Wat betreft andere beschermingsmogelijkheden wordt verder nog eens benadrukt dat u heeft verklaard dat meerdere familieleden en uw schoonfamilie tegen de verminkingspraktijken gekant zijn en u dan ook bij hen steun zou kunnen vinden om uw kinderen te beschermen (zie supra).

Volledigheidshalve wordt er in deze context nog op gewezen dat er voor u en uw vrouw – allebei hoogopgeleid – geen enkele reden is waarom jullie per se bij uw familie in Sango Ota zouden moeten intrekken indien jullie zouden terugkeren naar Nigeria.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen.

Verder wist u ook niet te overtuigen dat u vervolging door de Eiyé-cult diende te vrezen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo wordt er op gewezen dat u er op geen enkele manier in geslaagd bent om duidelijkheid te scheppen over hoe u precies betrokken raakte bij de Eiyé cult.

Zo wordt er op gewezen dat u niet wist te verduidelijken waarom de cult u precies onder druk zette om toe te treden.

Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe u bij de Eiye was terechtgekomen stelde u dat u hun aanbod niet kon weigeren omdat u ofwel vermoord zou worden ofwel dat ze ervoor zouden zorgen dat u uw school niet zou beëindigen (NPO2, p. 8). Wanneer u dan werd gevraagd waarom de Eiye-leden zo graag wilden dat u bij de cult kwam, stelde u dat dit was omdat u de kans had sportdirecteur te zijn en dat u zo meer kracht zou geven aan de school (NPO2, p. 9). Dit valt echter niet te rijmen met de verklaring die u eerder tijdens het onderhoud aflegde, namelijk dat het niet mogelijk was om een functie te vervullen binnen uw school zonder dat u lid was van de Eiye (NPO2, p. 8). Bijgevolg voldeed u niet aan de voorwaarde om sportdirecteur te zijn – namelijk lid zijn van de Eiye – waardoor u dus geen kans had om sportdirecteur te worden. Daar er geen kans was voor u om sportdirecteur te zijn – u was immers geen lid – en u dus geen extra kracht kon geven aan de cult, vervalt bijgevolg ook de reden waarom de Eiye-cult u zo onder druk zette om lid te worden van hun cult.

U wist dan ook niet duidelijk te maken waarom u precies onder druk werd gezet door de Eiye-cult om toe te treden. Gezien wel verwacht kan worden dat u weet waarom ze u precies als lid wilden, wordt de geloofwaardigheid van uw eigenlijke lidmaatschap dan ook ondermijnd.

Verder wist u absoluut niet duidelijk te maken hoe u precies werd geworven door de Eiye cult en welke druk ze hiervoor uitoefenden.

Zo stelde u initieel dat u eerst werd benaderd door een vriend, FM Polly(...), die als lokaas werd ingezet en dat er vervolgens meer mensen kwamen die dan bedreigden (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u wat FM bij deze eerste benadering zei, waarop u antwoordde dat FM u wilde paaïen en vertelde wat u te winnen had, zonder enige dreiging (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar polste vervolgens naar uw reactie, waarop u stelde dat u simpelweg weigerde. De reactie van FM was dan weer “niet erg intens”, maar hij bleef wel klagen over de mogelijkheden. Toen de dossierbehandelaar nog eens expliciet vroeg of FM nog op een andere manier reageerde, stelde u dat hij op een later moment wel met anderen kwam om te tonen wat de cult kon doen en vertelde ook dat dit evengoed met u kon gebeuren (NPO2, p. 8). Toen u werd gevraagd naar het moment waarbij u werd benaderd door vijf personen, stelde u dat de bedreigingen nu fysiek werden, dat uw rugzak soms werd afgenomen, u in het rond werd gesmeten en dat ze een zelfgemaakt geweer toonden “dat gemarkeerd was met uw naam” (NPO2, p. 9). Deze verklaringen blijken echter niet te stroken met wat u niet veel later tijdens het onderhoud verklaarde, namelijk dat u wél geïnteresseerd was toen FM u vertelde over de goede dingen van de cult en dat u dan een “beetje betrokken” raakte in de cult en dat het pas hierna was dat u de “vreselijke kant” leerde kennen – al kwam dit inzicht er pas toen u een wapen moest nemen om zwakkere studenten te bedreigen (NPO2, p.9). Deze twee versies betreffende de werving door de Eiye-cult – geen interesse in de cult hebben en vervolgens bedreigd worden tegenover wel interesse hebben, per toeval de facto lid worden en dan inzien dat de cult slecht is – zijn onverenigbaar en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien verwacht kan worden dat u eenduidige verklaringen zou afleggen over de manier waarop de cult u onder druk zette.

Ook op andere momenten bleken uw verklaringen onverenigbaar met elkaar. Zo wordt gewezen op het feit dat uw verklaringen betreffende de inhoud van de bedreigingen door de Eiye-leden compleet incoherent bleken. U werd door de dossierbehandelaar van het CGVS gevraagd wat er precies tegen u werd gezegd toen u voor het werd bedreigd door de leden van de Eiye. U antwoordde: “de eerste keer zeiden ze dat ze mij zouden doden, dit was de eerste keer dat ze mij benaderden en als ik ze niet geloofde, dan zouden ze mijn leven op school miserabel maken en ervoor zorgen dat ik niet zou afstuderen” (NPO2, p. 10). Deze uitspraak is echter compleet onverenigbaar met wat u kort daarvoor had gesteld over deze eerste bedreiging door de Eiyeleden, namelijk dat u het initieel niet zag als een bedreiging, maar dat u het zag als een gesprek en dat u pas begreep dat het een bedreiging was nadat de leden enkele zaken deden en FM u enkele zaken had getoond (NPO2, p. 10). Nochtans kan wel verwacht worden dat u een helder beeld zou bieden van de bedreigingen die aan uw adres werden geuit. Het feit dat u hier niet in slaagde tast dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook verder aan.

Indien u daadwerkelijk danig onder druk zou gezet zijn door een gewelddadige cult om lid te worden van hun groep, kan er op zijn minst verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen zou afleggen over de druk die ze u oplegden en hoe ze u precies probeerden te overtuigen. Het feit dat u

hier allerm minst in slaagde, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit wervingsproces en bijgevolg ook van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult.

Verder bleek u niet in staat om een heldere chronologie te schetsen van het toetredingsproces – van de eerste benadering door FM Polly over de bedreigingen tot effectief lidmaatschap (NPO2, p. 8).

*Zo werd u gevraagd wanneer het precies was dat de cultleden u voor het eerst benaderden, waarop u initieel **vaag en ontwijkend** antwoordde om vervolgens – na aandringen van de dossierbehandelaar – te stellen dat u **dacht** dat het in mei 2009 was (NPO2, p. 8). Toen vervolgens werd gevraagd wanneer het was dat u de eerste keer bedreigd werd door de cultleden, antwoordde u **naast de kwestie** dat u **dacht** dat uw vriend F.(...) voor het eerst benaderde in de periode van mei (NPO2, p. 10). Toen vervolgens expliciet werd gevraagd naar wanneer precies de eerste bedreiging was door het groepje van vijf cultleden antwoordde u eerst **nietszeggend** om dan na aandringen van de dossierbehandelaar toe te geven dat u niet wist wanneer het was (NPO2, p. 10). Vervolgens werd u gevraagd hoeveel tijd er precies zat tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden tot de cult waarop u eens te meer naast de kwestie antwoordde en begon over de frequentie van de bedreigingen. De dossierbehandelaar volhardde en vroeg u expliciet hoeveel maanden of weken er tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden zaten, waarop u eens te meer antwoordde dat u niet kon tellen hoeveel ze u in totaal bedreigden (NPO2, p. 11). Toen de dossierbehandelaar de vraag nog verder preciseerde en wilde weten hoeveel tijd er zat tussen uw toetreden bij de cult in augustus en de eerste bedreiging, wist u echter nog steeds geen enkele duidelijkheid te bieden. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u er niet in bent geslaagd om een duidelijke chronologie te schetsen van uw toetredingsproces bij de Eiye-cult, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.*

Gezien u niet wist waarom u onder druk werd gezet om lid te worden, hoe u precies onder druk werd gezet om lid te worden of hoe u dit gehele wervingsproces in de tijd moest situeren, wordt de geloofwaardigheid van dit wervingsproces – en uw daaruit volgend lidmaatschap bij de Eiye-cult – op fundamentele wijze ondermijnd.

Verder legde u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult incoherente en vage verklaringen af.

*Zo verklaarde u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS dat u toen u accepteerde om bij de cult te gaan dat u soms iemand moest gaan slaan of een vrouw in haar private delen aanraken. Wanneer werd gevraagd of u nog andere zaken of rituelen moest doen bij uw toetreden tot de cult, stelde u dat ze u hard hebben geslagen, u een litteken gaven op uw hand en u drie dagen hebben opgesloten in een gesloten plaats. Verder stelde u ook nog weinig concreet dat u zaken moest doen “zodat je sterk wordt en dat ze weten dat je een van hen bent ” (NPO2, p. 11). Later tijdens het onderhoud kwam de dossierbehandelaar van het CGVS hier op terug en vroeg hij u naar meer info over de initiatierituelen nadat hij u erop had gewezen dat er info bestaat over de criminele aard van een van deze rituelen. U antwoordde **eens te meer naast de kwestie**: “Ja, het is erg belangrijk om uw verwantschap te tonen eens dat je geïnitieerd bent, om aan te tonen dat je er erg mee bezig bent”. Er werd hierop expliciet gevraagd of u iets kon vertellen over initiatierituelen waarbij er sprake is van verkrachting of gewapende overvallen – zoals te lezen valt in verschillende bronnen waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) – waarop u antwoordde: “ik heb hierover gehoord, het is gewelddadig, maar het is niets nieuw meer, molestatie en verkrachting, het is iets waarin we werden gedwongen om het te doen” (NPO2, p. 19). Gevraagd of u zelf ook een van deze zaken moest doen, stelde u dat u vrienden had die hier in betrokken waren en dat u hier getuige van was geweest, maar er in de praktijk niet bij was. Toen de dossierbehandelaar wilde weten of er niet getwijfeld werd aan uw loyaliteit omwille van het feit dat u niet meedeelde bij deze misdaden, stelde u – **zonder antwoord te geven op de vraag** – dat het feit dat u hier naar moest kijken reeds erg genoeg was (NPO2, p. 19). Het frappeert dat u initieel stelde dat u inderdaad had gehoord van de verkrachtingen en de gewapende overvallen, om in dezelfde zin nog te zeggen dat jullie hiertoe werden gedwongen, om vervolgens te stellen dat u hier gewoon getuige van was – waarop u geen verklaring wist te geven waarom de cultleden niet twijfelden aan uw loyaliteit, ondanks het feit dat u eerder had verklaard dat u zaken moest doen zodat u “sterk werd en dat ze wisten dat u een van hen was.” Ook uw verklaringen over de initiatierituelen blijken dus incoherent en bijgevolg niet doorleefd.*

Toen de dossierbehandelaar wilde weten wat de gevolgen waren van het feit dat u ongehoorzaam was tegenover de cult, stelde u plots dat u in 2010 thuis werd aangevallen omdat u had geweigerd bepaalde taken uit te voeren, zoals iemand vermoorden. Het valt op dat u hier eerder tijdens uw VIB-procedure nooit melding van maakte. Bovendien wordt er gewezen op het feit dat u het pas vermeldde toen de

dossierbehandelaar expliciet vroeg naar specifieke gevolgen voor u omwille van uw weigering om bepaalde taken uit te voeren en dat u initieel zelfs weer in hypothetische termen antwoordde, om dan na aandringen van de dossierbehandelaar te stellen dat uw huis werd overvallen (NPO2, p. 12). Het feit dat u een gebeurtenis met zo'n impact niet eerder vernoemde en pas aanhaalde wanneer de dossierbehandelaar u meermaals vroeg naar de gevolgen voor uw ongehoorzaamheid tegenover de cult komt dan ook helemaal niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van de gebeurtenis.

Ook verklaringen over andere activiteiten bij de Eiye-cult wisten evenmin te overtuigen. Immers, toen u werd gevraagd naar uw rol/functie binnen de Eiye, stelde u dat ze u soms vroegen om taken uit te voeren zoals vechten, het creëren van problemen, zaken die u soms moeilijk vond (NPO2, p. 12). Er werd gevraagd of u ooit misdaden pleegde terwijl u bij de cult zat, waarop u stelde dat u nooit echt serieuze dingen deed met uitzondering van vechten. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg met wie u dan ging vechten stelde u dat het meestal met de Aye-cult zou zijn. Toen de dossierbehandelaar vroeg of er andere namen waren voor deze Aye, antwoordde u: "NBA (national NBA), national brother association en national brothers movement" (NPO2, p. 16). Nochtans is het zo dat de andere gangbare namen voor de Aye, Black Axe en Neo-Black Movement zijn (NBM) (zie administratief dossier). Gezien u verklaarde vaak confrontaties gehad te hebben met deze cult, kan er op zijn minst verwacht worden dat u de gangbare namen van deze cult zou weten te noemen. Het feit dat dit niet het geval was, roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van uw confrontaties met deze Aye-cult. Er wordt in deze context nog gewezen op het feit dat u, toen u gevraagd werd of u nog andere namen kende voor de Eiye confraternity, stelde dat SEC voor Secret Eiye confraternity stond, terwijl de afkorting eigenlijk voor Supreme Eiye Confraternity staat (zie administratief dossier), wat eens te meer nefast is voor de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap. Immers mag er verwacht worden dat u weet wat de volledige naam is van de cult waar u zeker 6 jaar lid van was.

Gezien u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult, zowel over de initiatie als uw dagdagelijkse activiteiten, geen coherente en overtuigende verklaringen wist af te leggen, wordt de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap nog maar eens verder aangetast.

Daar u geen enkele duidelijkheid wist te scheppen over de context van uw lidmaatschap bij de Eiye, noch over wat u precies van activiteiten heeft gedaan voor de Eiye cult, wist u niet te overtuigen dat u daadwerkelijk lid was van de cult. Bijgevolg wordt er ook geen geloof gehecht aan uw vrees voor vervolging door de Eiye.

Indien er toch enig geloof gehecht zou worden aan uw lidmaatschap bij de Eiye – quod non – dan dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u onderging ten gevolge van dit lidmaatschap en de eigenlijke vrees voor vervolging die u dient te hebben bij terugkeer evenmin geloofwaardig is.

Immers stelde u in de vragenlijst van het CGVS dat u in juni 2012 werd gearresteerd in Alaperu Garage in Ketu en drie dagen werd vastgehouden in het politiekantoor van Ketu. In mei 2014 werd u dan tegengehouden in Songo en vroeg de politie wie u was en vanwaar u kwam. Vervolgens wilden ze uw geld, namen ze de 500 Naira die u op zak had en sloegen ze u voor ze u met rust lieten (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Echter zei u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u rond februari of maart 2012 werd gearresteerd terwijl u op een Eiye-vergadering was op een afgelegen plaats in de bossen. U stelde dat u vervolgens vijf dagen werd vastgehouden in Ikorodu Divisional politiestation (NPO2, p. 20). Toen u met het verschil in verklaringen werd geconfronteerd, stelde u dat u in Ketu gewoon werd gestopt en dat u werd beschuldigd van een computerhacker te zijn (NPO2, p. 21). Gezien u eerder echter had verklaard dat u gewoon werd tegengehouden in Songo Ota, snijdt deze uitleg geen hout. **De verklaringen van uw vrouw ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vervolging bovendien nog verder.** Immers stelde zij in de vragenlijst van het CGVS dat u meerdere keren werd gearresteerd, éénmaal in 2014 en de andere keer wist ze niet meer (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Het frappeert bovendien dat uw vrouw niet zou weten wanneer u precies werd gearresteerd. Op 22 december 2021, een dag voor uw eerste persoonlijke onderhoud, maakte uw raadsman hierover wel enkele opmerkingen over betreffende jullie verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Hierin werd aangehaald dat u eigenlijk van 2009 tot 2015 actief was bij de Eiye en dat het verschil in verklaringen tussen u en uw vrouw kon verklaard worden omdat u in 2012 de universiteit verliet en uw vrouw niet inlichtte over het feit dat u een lid bleef om haar niet in gevaar te brengen. Verder werd er opgemerkt dat uw versie in de vragenlijst van het CGVS over uw arrestaties de juiste versie was, namelijk dat u éénmaal werd gearresteerd in 2012 en eenmaal werd tegengehouden in 2014. Dit zijn echter blote beweringen, gemaakt nadat u, uw vrouw en uw advocaat de tegenstrijdigheden tussen beide

verklaringen konden vaststellen en kunnen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet zomaar teniet te doen.

Uit uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende Belgische asielinstanties blijkt bovendien dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende de eigenlijke vrees die voortkomt uit uw affiliatie met de Eiye. Zo verklaarde u in de vragenlijst voor het CGVS dat u vreesde gearresteerd te worden en dat u reeds was gearresteerd omdat u verdacht werd een cultist te zijn (vragenlijst CGVS p. 2-3). Toen de dossierbehandelaar tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS nog tweemaal expliciet vroeg om alle redenen voor vrees bij terugkeer op te sommen, maakte u hier echter geen melding van. Toen de dossierbehandelaar expliciet vroeg naar uw vrees voor de Eiye stelde u bij dat u vreesde dat zij u iets zouden aandoen omdat ze zouden denken dat u een verklikker bent (NPO2, p. 18). Naast het feit dat het frappeert dat u niet spontaan over dit deel van uw vrees bij terugkeer begon, bleek de eigenlijke vrees bij terugkeer te verschillen binnen opeenvolgende verklaringen. Immers maakte u in de vragenlijst geen melding van vrees door de cult zelf, maar wel door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye.

In deze context kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat u van 2012-2015 niet werkelijk actief was bij de cult en zonder noemenswaardige problemen voor uzelf en familie in Sango Ota kon blijven wonen. Bovendien blijkt uw familie sinds uw vertrek ook geen problemen gehad te hebben met de cult – ondanks het feit dat “de leden van de cult alle mogelijke mensen aanvallen die gelinkt zijn aan de persoon in kwestie” (vragenlijst (...), p. 3) – waardoor er dan ook verdere vraagtekens worden geplaatst bij uw eigenlijke vrees voor vervolging door de Eiye-cult.

Gezien u vaag en incoherent bleek over uw eigenlijke vrees bij terugkeer door uw affiliatie met de Eiye en de Eiye cult geen blijk geeft van enig probleem te hebben met uw vertrek, worden er verdere vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vrees. Indien al enig geloof zou gehecht worden aan uw lidmaatschap – quod non – ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen die u bij de verschillende Belgische asielinstanties aflegde betreffende de vervolging die u onderging en uw vrees voor terugkeer omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet wist te overtuigen dat u daadwerkelijk uw land ontvluchtte omwille van problemen met de Eiye-cult en vervolging vreest door hen bij terugkeer naar Nigeria.

Wat betreft de vervolging door de familie van uw vriend A.(...) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit louter een interpersoonlijk conflict betreft en dus geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep) en dat u in deze context van uw relaas geen problemen aanhaalt die wel verband houdt met één van deze criteria.

Verder is er geen enkele reden is om aan te nemen waarom deze familie ongestoord en zonder gevolgen de dood van hun zoon zou kunnen wreken en heeft u verder geen enkele reden aangeboden waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

Er wordt ter volledigheid gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw aflegden betreffende de dood van A.(...). Zo verklaarde u hierover dat A.(...) werd neergeschoten (NPO2, p. 22). In haar eerste persoonlijke onderhoud stelde uw vrouw dat er op een dag een man in de carwash waar jullie werkten ruzie maakte met A.(...) en vervolgens A.(...) neerschoot (notities van het eerste persoonlijke onderhoud (...), NPO1(...), p. 18). Echter tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud stelde ze plots dat A.(...) overleed omdat hij ziek was en dat er geen geld was om hem naar het hospitaal te brengen (notities van het tweede persoonlijke onderhoud (...), hierna NPO2(...), p. 9). Gezien de impact die A.(...) zijn dood op jullie leven heeft gehad – een van de redenen waarom jullie niet naar jullie land van herkomst kunnen terugkeren – mag op zijn minst verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over de omstandigheden van zijn dood.

Uit al het bovenstaande wordt dan ook geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst, Nigeria, vervolging dient te vrezen door de Eiye cult of de familie van uw overleden vriend A.(...), noch dat u dient te vrezen dat uw kinderen zullen verminkt worden door uw familie.

Wat betreft de vrees in hoofde van uw kinderen Gold en (...) wordt er op gewezen dat u geen vrees aanhaalde naast de vrees voor verminking, die reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld.

Wat betreft de documenten die u en uw vrouw neerlegden ter ondersteuning van uw VIB dient er te worden opgemerkt dat deze niets kunnen veranderen aan de reeds gemaakte vaststellingen. U legde **twee psychologische attesten** voor waarin uw psychologe stelt dat u sinds augustus 2020 op regelmatige basis bij haar op consultatie gaat. In deze attesten valt te lezen dat u suïcidale gedachten, slaapproblemen en depressieve gevoelens heeft. U lichtte dit tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud zelf ook toe en gaf aan dat u soms depressief en ziek wordt en daarom op zoek gaat naar hulp en medicatie. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u doorheen uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS dan ook verschillende keren naar uw gemoedstoestand, waarop u steeds antwoorde dat u het goed stelde (notities persoonlijk onderhoud 1, hierna NPO1, p. 15; notities persoonlijk onderhoud 2, hierna NPO2, pp. 4, 18). Verder kreeg u van de dossierbehandelaar ook de ruimte om uw tijd te nemen wanneer u het moeilijk kreeg (NPO2, pp. 11, 22). De voorgelegde attesten kunnen dan ook onvoldoende verschooning bieden voor de vage en niet-overtuigende verklaringen die u doorheen uw VIBprocedure aflegde. De **geboorteakten van uw zoon en dochter** tonen hoogstens aan dat jullie de ouders zijn van jullie kinderen, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de **7 foto's** van uzelf, uw broer en zussen die aantonen dat ze ook littekens hebben in hun gezicht. Dit wordt op zich niet in twijfel getrokken, maar betekent geenszins dat uw kinderen automatisch bij terugkeer hetzelfde lot zouden ondergaan; wat betreft de **foto's** die u voorlegde van u met uw mede-cultleden en van u op de begraafplaats van A.(...) dient te worden opgemerkt dat foto's u voorlegt dient er op gewezen te worden dat een foto een gemakkelijk te insceneren momentopname betreft. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Verder is het zo dat dergelijke foto's geenszins op zichzelf kunnen aantonen dat u vervolging dient te vrezen omwille van de banden met deze personen of het overlijden van uw vriend. Wat betreft **het attest voor besnijdenis** van uw zus dient er te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie administratief dossier). Bovendien kan het loutere feit dat uw zus besneden zou zijn evenmin aantonen dat dit risico eveneens zou bestaan in hoofde van uw dochter en dat u niet in staat zou zijn haar tegen een besnijdenis te beschermen. De **medische attesten** betreffende besnijdenis tonen louter aan dat uw vrouw en dochter niet besneden zijn. De **echografieën** raken ook niet aan de kern van uw verhaal.

U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 20 januari 2022 en 5 juli 2022. Uw vrouw maakte via uw raadsman opmerkingen over op de notities van het eerste persoonlijke onderhoud op 1 februari 2022, bijgevoegd in het administratieve dossier. Deze hebben allemaal geen betrekking op de kern van uw relaas.

(...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-nigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten,

criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaten Ogun en Lagos State actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaten Ogun en Lagos State aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers beroepen zich op in wat zich aandient als het enige middel op "de schending van artikel 1, sectie A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, van artikel 17 van het KB 11.07.2003 over het procedure bij het CGVS, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekers evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“U verklaart niet naar uw land van herkomst, Nigeria, te kunnen terugkeren uit vrees voor vervolging door de Eiye-cult, door de familie van uw overleden vriend A.(...) – die u verantwoordelijk achten voor zijn dood – en uit vrees dat uw eigen familie uw kinderen Gold en (...) zal verminken.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er wordt opgemerkt dat op een verzoeker voor internationale bescherming de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. **Uit uw verklaringen tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.** Immers blijkt dat u tijdens deze persoonlijke onderhoud op het CGVS systematisch zeer vage en ontwijkende antwoorden formuleerde op de vragen van de dossierbehandelaar betreffende essentiële elementen in uw relaas – zo o.m. betreffende de bescherming van uw kinderen (notities persoonlijk onderhoud dd 23.12.2021 (verder NPO1), p. 18; (notities persoonlijk onderhoud dd 23.06.2022) (verder NPO2), p. 7) of betreffende uw toetreden bij de Eiye-cult (NPO2, pp. 8-11) en uw activiteiten voor deze cult (NPO2, pp. 15; 17). Er wordt verder ook op gewezen dat u en uw echtgenote reeds VIB's indienden in Italië en dat u daar ook de problemen met de cult en met de familie van A.(...) aanhaalde en dat deze verzoeken van u en uw echtgenote werd afgewezen omdat jullie problemen niet concreet genoeg waren (NPO2, p. 23). Bijgevolg mogen er hogere vereisten gesteld worden betreffende uw huidige verklaringen, waaraan u echter niet voldeed.

Zo wist u niet te overtuigen dat uw kinderen daadwerkelijk gezichtsmarkeringen en vrouwelijke genitale verminking (hierna VGV) dienden te vrezen bij terugkeer.

Wat betreft de gezichtsmarkeringen die u zelf heeft ondergaan en ook vreest voor uw kinderen wordt gewezen op het feit dat uit verschillende informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dit een praktijk is die al langere tijd aan het uitsterven is en dat de plaatsen waar het wel nog voorkomt eerder rurale gebieden betreft – en dus niet het verstedelijkte Sango Ota waar u vandaan komt. Bovendien is er expliciet aangenomen in de Child Rights Act van 2003 – geratificeerd door Ogun State – dat het aanbrengen van traditionele gezichtsmarkeringen op kinderen als misdaden worden beschouwd (zie administratief dossier). Hoewel uit de bronnen blijkt dat deze wet er nog niet voor heeft gezorgd dat de praktijk volledig verdwenen is, blijkt wel uit getuigenissen dat bescherming tegen de praktijk mogelijk is (zie administratief dossier).

Nog uit de COI blijkt dat Nigeria geklasseerd wordt als een land met een gematigd lage prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis (classificatie UNICEF), namelijk 18,4 % in de leeftijdsgroep 15-49 jaar (DHS 2017). Wel wordt er gewezen op grote verschillen per regio en etnie. U verklaarde geboren te zijn in Lagos state waar de prevalentie in 2017, 25 procent bedroeg, maar stelde dat de besnijdenis diende te gebeuren omdat u afkomstig was van een koninklijke familie uit Ogun state, waar de prevalentie in 2017 18,8 procent bedroeg. Verder bleek de prevalentie bij meisjes van 0-14 jaar van de Yoruba-etnie, waartoe u verklaarde te behoren, 27,3 procent te zijn.

Het is dus zeker niet zo dat de gezichtsmarkeringen of VGV als een onvermijdelijk en wijdverspreid fenomeen worden beschouwd. Bijgevolg dient u concreet aan te tonen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen, waar u allerminst in slaagde.

Zo bleek uit uw verklaringen dat deze verminking van kinderen al geen wijdverspreide steun had in uw familie. Zo wordt er op gewezen dat het gros van uw dichte familie – uw moeder, broers, zussen en schoonfamilie – tegenstander is van deze verminkingspraktijken (= VGV & gezichtsmarkeringen). Tijdens uw eerste onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat het louter uw vader, zijn overleden broers en de zonen van zijn overleden broers zijn die deze praktijk nog voorstaan (NPO1, p. 17). Het feit dat

iedereen in uw dichte familie met uitzondering van uw vader eigenlijk niet langer achter de praktijk staat, geeft aan dat de traditie eigenlijk al niet meer zo sterk leeft binnen uw familie. Ook in het tweede onderhoud bij het CGVS gaf u nogmaals expliciet aan dat ook andere mensen in uw familie tegen de verminkingspraktijken zijn en dat uw schoonfamilie hier eveneens tegen gekant is (NPO2, p. 7). Bovendien, gezien uw vader reeds op leeftijd is en volgens uw verklaringen ook niet in de beste gezondheid verkeert (NPO2, p. 6) en de rest van uw dichte familie geen voorstander is van de praktijk, lijkt het weinig aannemelijk dat u niet in staat zou zijn te verhinderen dat uw kinderen deze verminking zouden ondergaan.

Verder blijkt uw gedrag ook niet te stroken met uw voorgehouden problemen, namelijk dat u vreest dat uw vader uw kinderen zou willen verminken om traditionele redenen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo frappeert het complexloos contact dat u en uw vrouw onderhouden met uw ouders – en dan voornamelijk het contact met uw vader – gezien het feit dat uw vader in essentie de primaire vervolger is van uw kinderen en de verminking van uw kinderen volgens u de belangrijkste reden is waarom u niet kan terugkeren naar Nigeria.

Zo stelde u tijdens het eerste onderhoud op het CGVS dat u de week voor het onderhoud nog contact had met uw ouders. U zei hierover: “we hebben over veel problemen gepraat, maar voornamelijk over de kleinkinderen, haar kleinkind. Occasioneel vragen we of het ok is, ze praten over de situatie in Nigeria en het andere politieke nieuws” (NPO1, p. 9). U stelde ook dat uw vader recent een beroerte had, maar maakte verder geen enkele melding over mogelijke problemen met uw kinderen en de verminking van uw kinderen (NPO1, p. 9). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud opnieuw werd gevraagd naar het laatste contact met uw ouders stelde u dat dit was toen uw zoon (...) werd geboren. Er werd gevraagd over wat jullie hadden gepraat en u stelde: “mijn ouders verwachtten niet anders dat we gelukkig zijn voor de baby, dat groeten uitwisselen, hoe het met de moeder is en of de baby gezond is, het was een groot geluk voor de familie. Mijn vader en ik hebben lang gepraat over de tradities en dat er geen traditionele gezichtstekens aan de jongen zullen gegeven worden” (NPO2, p. 6). Toen uw vrouw ook werd bevraagd over het contact met uw ouders in haar eerste persoonlijke onderhoud stelde ze dat jullie nog steeds contact hadden met uw ouders en dat ze deze maand nog hadden gebeld om te vragen hoe het met jullie ging en om te vragen naar jullie baby. De dossierbehandelaar vroeg hoe het met huw ouders ging waarop ze simpelweg antwoordde: “ze zijn ok” (NPO(...), p. 11). Daar uw vader in essentie de vervolger van uw kinderen is, lijkt het moeilijk te geloven dat u zo frequent contact zou opzoeken met hem, laat staan dat u zo complexloos contact zou onderhouden met hem. Het feit dat dit wel het geval is ondermijnt dan ook de ernst van uw vrees voor vervolging.

Bovendien bleek uit het contact dat u onderhoudt met uw familie allerminst dat er verregaande druk zou uitgeoefend worden om uw kinderen te verminken. Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud om meer te vertellen over het gesprek dat u voerde met uw vader na de geboorte van (...). U verklaarde hierop dat uw vader ‘niet blij’ was dat u de gezichtstekens niet wilde uitvoeren en dat u verrast was door zijn reactie (NPO2, p. 6). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat uw vader verregaande druk zou uitoefenen om uw kinderen te verminken bij terugkeer naar Nigeria. Indien er sprake zou zijn van dergelijke druk, kan verwacht worden dat u ook in staat zou zijn om deze druk weer te geven. Het feit dat u - ondanks het feit dat de dossierbehandelaar expliciet naar de emoties tijdens dit gesprek polste (NPO2, p. 6) - louter wist te stellen dat uw vader niet tevreden was en u hierdoor verrast was, geeft dan ook weinig blijk van concrete druk. Bovendien frappeert uw verraste reactie daar u in uw eerste onderhoud bij het CGVS reeds had verklaard dat u “al serieus tegen uw vader was ingegaan” (NPO1, p. 18). De enige actie van ingaan tegen uw vader die blijkt uit uw verklaringen is echter dat u het gesprek over de verminking van uw kinderen uit de weg wilde gaan. Zo stelde u “dat ik met hem dit gesprek niet zou willen hebben” (NPO2, p. 6) en “ik ben bang dat mijn vader sterk weerstand zal bieden, waardoor ik zoiets zou willen doen, daarom wil ik geen conversatie met hem hebben erover” (NPO2, p. 7). Deze weerstand blijkt echter op geen enkele manier uit het contact dat u en uw vader onderhouden, gezien u simpelweg het gesprek uit de weg kon gaan ondanks het feit dat jullie het wel regelmatig over de kleinkinderen hebben (NPO1, p. 9; NPO2, p. 6; zie ook verklaringen vrouw: NPO1(...), p. 11). De verklaringen die u (en uw vrouw) aflegden betreffende het contact met uw vader geven dan ook allerminst blijk van verregaande druk door uw vader om uw kinderen te verminken.

Verder blijkt uit uw vage verklaringen dat u nauwelijks heeft nagedacht over mogelijkheden om deze verminking van uw kinderen tegen te gaan, wat nochtans wel verwacht kan worden van iemand die werkelijk rekening houdt met potentiële verminking van zijn kinderen.

Er wordt vooreerst op gewezen dat uit het contact met uw familie niet bleek dat er daadwerkelijk danig druk werd gezet op u, waardoor u ook niet weet aan te tonen waarom u niet simpelweg zou kunnen weigeren om deze verminking te ondergaan. Toen u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS gevraagd werd wat er zou gebeurd zijn als u simpelweg had geweigerd dat ze uw kinderen zouden aanraken, stelde u vaagweg: “Er zou **mogelijks** een poging zijn om de traditie uit te voeren, uiteindelijk zou ofwel ik iemand vermoorden, zelfs als het mijn vader zou zijn, of zij zouden mij vermoorden” (NPO1, p. 18). Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd gevraagd waarom u niet simpelweg kon weigeren stelde u nietszeggend: “op dit moment heb ik geen macht, want als ik toekom in Nigeria, gezien mijn ouders hebben geregeld dat dit zal gebeuren wat ook bij mij gebeurde, u ziet de tekens, de grootste fout die ik kan maken is om met mijn kind terug te keren naar huis” (NPO2, p. 7). Toen gevraagd werd wat er zou gebeuren als u niets zou zeggen tegen uw vader bij terugkeer, dan stelde u dat het erg moeilijk was om zoiets te verbergen voor uw vader gezien iemand van uw schoonfamilie het misschien kon weten of uw broer of zus – die allen tegen de mutilatie zijn – waardoor het hem sowieso ter ore zou komen.

Er wordt ook op gewezen dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud was gevraagd of u iemand kende die ooit had geweigerd om zijn kind te laten verminken. U stelde initieel dat er niemand in uw familie was die dit ooit weigerde. Gevraagd of u andere mensen buiten uw familie kende die dit hadden gedaan, stelde u dat u hierover had gelezen en dit ook had gezien op televisie. Er werd door de dossierbehandelaar vervolgens gepolst of u hier meer info over zocht waarop u stelde van niet, “ik zocht niet verder, ik probeerde hier niet meer over te vinden” (NPO1, p. 18). Nochtans kan er verwacht worden dat u op zijn minst een poging zou ondernemen om meer info te vinden over mensen in dezelfde situatie, zeker gezien u reeds had gehoord dat er mensen waren die in dezelfde situatie zaten.

Er werd u verder ook gevraagd wat er zou gebeurd zijn als u naar de politie zou gegaan zijn, waarop u weer puur hypothetisch stelde dat de politie mogelijks kon samenzweren met uw vader omdat de verminking nu eenmaal traditie is in Nigeria (NPO2, p. 7). Deze verklaring is echter op geen enkele objectieve grond gestoeld. Temeer daar deze verminking zoals eerder gesteld bij wet als misdaad geclassificeerd is in uw staat van herkomst Ogun state – en de politie bijgevolg volgens de wet bescherming dient te bieden – en dat uit de bronnen waarover het CGVS beschikt blijkt dat het in de praktijk wel degelijk mogelijk is om de bescherming door deze wet in te roepen (zie supra).

Indien u daadwerkelijk zo’n vrees zou hebben voor uw kinderen dat u niet durft terug te keren naar Nigeria, dan zou kunnen verwacht worden dat u op zijn minst zou nagedacht hebben over hoe u dit zou kunnen tegengaan of hoe u uw kinderen zou kunnen beschermen. Uit uw vage verklaringen en uw gebrek aan actie blijkt dat dit niet het geval was en kan er gesteld worden dat u zelf de situatie niet zo ernstig inschat als u beweert.

Wat betreft andere beschermingsmogelijkheden wordt verder nog eens benadrukt dat u heeft verklaard dat meerdere familieleden en uw schoonfamilie tegen de verminkingspraktijken gekant zijn en u dan ook bij hen steun zou kunnen vinden om uw kinderen te beschermen (zie supra).

Volledigheidshalve wordt er in deze context nog op gewezen dat er voor u en uw vrouw – allebei hoogopgeleid – geen enkele reden is waarom jullie per se bij uw familie in Sango Ota zouden moeten intrekken indien jullie zouden terugkeren naar Nigeria.

Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u niet heeft weten overtuigen dat uw kinderen bij terugkeer daadwerkelijk deze vormen van verminking dienen te vrezen.

Verder wist u ook niet te overtuigen dat u vervolging door de Eiye-cult diende te vrezen bij terugkeer naar Nigeria.

Zo wordt er op gewezen dat u er op geen enkele manier in geslaagd bent om duidelijkheid te scheppen over hoe u precies betrokken raakte bij de Eiye cult.

Zo wordt er op gewezen dat u niet wist te verduidelijken waarom de cult u precies onder druk zette om toe te treden.

Toen u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe u bij de Eiye was terechtgekomen stelde u dat u hun aanbod niet kon weigeren omdat u ofwel vermoord zou worden ofwel dat ze ervoor zouden zorgen dat u uw school niet zou beëindigen (NPO2, p. 8). Wanneer u dan werd gevraagd waarom de Eiye-leden zo graag wilden dat u bij de cult kwam, stelde u dat dit was omdat u de kans had sportdirecteur te zijn en dat u zo meer kracht zou geven aan de school (NPO2, p. 9). Dit valt echter niet te rijmen met de verklaring die u eerder tijdens het onderhoud aflegde, namelijk dat het niet mogelijk was om een functie te vervullen binnen uw school zonder dat u lid was van de Eiye (NPO2, p. 8). Bijgevolg voldeed u niet aan de voorwaarde om sportdirecteur te zijn – namelijk lid zijn van de Eiye – waardoor u dus geen kans had om sportdirecteur te worden. Daar er geen kans was voor u om sportdirecteur te zijn – u was immers geen lid – en u dus geen extra kracht kon geven aan de cult, vervalt bijgevolg ook de reden waarom de Eiye-cult u zo onder druk zette om lid te worden van hun cult.

U wist dan ook niet duidelijk te maken waarom u precies onder druk werd gezet door de Eiye-cult om toe te treden. Gezien wel verwacht kan worden dat u weet waarom ze u precies als lid wilden, wordt de geloofwaardigheid van uw eigenlijke lidmaatschap dan ook ondermijnd.

Verder wist u absoluut niet duidelijk te maken hoe u precies werd geworven door de Eiye cult en welke druk ze hiervoor uitoefenden.

Zo stelde u initieel dat u eerst werd benaderd door een vriend, FM Polly(...), die als lokaas werd ingezet en dat er vervolgens meer mensen kwamen die dan bedreigden (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u wat FM bij deze eerste benadering zei, waarop u antwoordde dat FM u wilde paaïen en vertelde wat u te winnen had, zonder enige dreiging (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar polste vervolgens naar uw reactie, waarop u stelde dat u simpelweg weigerde. De reactie van FM was dan weer “niet erg intens”, maar hij bleef wel klagen over de mogelijkheden. Toen de dossierbehandelaar nog eens expliciet vroeg of FM nog op een andere manier reageerde, stelde u dat hij op een later moment wel met anderen kwam om te tonen wat de cult kon doen en vertelde ook dat dit evengoed met u kon gebeuren (NPO2, p. 8). Toen u werd gevraagd naar het moment waarbij u werd benaderd door vijf personen, stelde u dat de bedreigingen nu fysiek werden, dat uw rugzak soms werd afgenomen, u in het rond werd gesmeten en dat ze een zelfgemaakt geweer toonden “dat gemarkeerd was met uw naam” (NPO2, p. 9). Deze verklaringen blijken echter niet te stroken met wat u niet veel later tijdens het onderhoud verklaarde, namelijk dat u wél geïnteresseerd was toen FM u vertelde over de goede dingen van de cult en dat u dan een “beetje betrokken” raakte in de cult en dat het pas hierna was dat u de “vreselijke kant” leerde kennen – al kwam dit inzicht er pas toen u een wapen moest nemen om zwakkere studenten te bedreigen (NPO2, p.9). Deze twee versies betreffende de werving door de Eiye-cult – geen interesse in de cult hebben en vervolgens bedreigd worden tegenover wel interesse hebben, per toeval de facto lid worden en dan inzien dat de cult slecht is – zijn onverenigbaar en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas, gezien verwacht kan worden dat u eenduidige verklaringen zou afleggen over de manier waarop de cult u onder druk zette.

Ook op andere momenten bleken uw verklaringen onverenigbaar met elkaar. Zo wordt gewezen op het feit dat uw verklaringen betreffende de inhoud van de bedreigingen door de Eiye-leden compleet incoherent bleken. U werd door de dossierbehandelaar van het CGVS gevraagd wat er precies tegen u werd gezegd toen u voor het werd bedreigd door de leden van de Eiye. U antwoordde: “de eerste keer zeiden ze dat ze mij zouden doden, dit was de eerste keer dat ze mij benaderden en als ik ze niet geloofde, dan zouden ze mijn leven op school miserabel maken en ervoor zorgen dat ik niet zou afstuderen” (NPO2, p. 10). Deze uitspraak is echter compleet onverenigbaar met wat u kort daarvoor had gesteld over deze eerste bedreiging door de Eiyeleden, namelijk dat u het initieel niet zag als een bedreiging, maar dat u het zag als een gesprek en dat u pas begreep dat het een bedreiging was nadat de leden enkele zaken deden en FM u enkele zaken had getoond (NPO2, p. 10). Nochtans kan wel verwacht worden dat u een helder beeld zou bieden van de bedreigingen die aan uw adres werden geuit. Het feit dat u hier niet in slaagde tast dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook verder aan.

Indien u daadwerkelijk danig onder druk zou gezet zijn door een gewelddadige cult om lid te worden van hun groep, kan er op zijn minst verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen zou afleggen over de druk die ze u oplegden en hoe ze u precies probeerden te overtuigen. Het feit dat u hier allerminst in slaagde, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit wervingsproces en bijgevolg ook van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult.

Verder bleek u niet in staat om een heldere chronologie te schetsen van het toetredingsproces – van de eerste benadering door FM Polly over de bedreigingen tot effectief lidmaatschap (NPO2, p. 8).

Zo werd u gevraagd wanneer het precies was dat de cultleden u voor het eerst benaderden, waarop u initieel **vaag en ontwijkend** antwoordde om vervolgens – na aandringen van de dossierbehandelaar – te stellen dat u **dacht** dat het in mei 2009 was (NPO2, p. 8). Toen vervolgens werd gevraagd wanneer het was dat u de eerste keer bedreigd werd door de cultleden, antwoordde u **naast de kwestie** dat u **dacht** dat uw vriend F.(...) voor het eerst benaderde in de periode van mei (NPO2, p. 10). Toen vervolgens expliciet werd gevraagd naar wanneer precies de eerste bedreiging was door het groepje van vijf cultleden antwoordde u eerst **nietszeggend** om dan na aandringen van de dossierbehandelaar toe te geven dat u niet wist wanneer het was (NPO2, p. 10). Vervolgens werd u gevraagd hoeveel tijd er precies zat tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden tot de cult waarop u eens te meer naast de kwestie antwoordde en begon over de frequentie van de bedreigingen. De dossierbehandelaar volhardde en vroeg u expliciet hoeveel maanden of weken er tussen de eerste bedreiging en uw eigenlijke toetreden zaten, waarop u eens te meer antwoordde dat u niet kon tellen hoeveel ze u in totaal bedreigden (NPO2, p. 11). Toen de dossierbehandelaar de vraag nog verder preciseerde en wilde weten hoeveel tijd er zat tussen uw toetreden bij de cult in augustus en de eerste bedreiging, wist u echter nog steeds geen enkele duidelijkheid te bieden. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat u er niet in bent geslaagd om een duidelijke chronologie te schetsen van uw toetredingsproces bij de Eiye-cult, wat de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt.

Gezien u niet wist waarom u onder druk werd gezet om lid te worden, hoe u precies onder druk werd gezet om lid te worden of hoe u dit gehele wervingsproces in de tijd moest situeren, wordt de geloofwaardigheid van dit wervingsproces – en uw daaruit volgend lidmaatschap bij de Eiye-cult – op fundamentele wijze ondermijnd.

Verder legde u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult incoherente en vage verklaringen af.

Zo verklaarde u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS dat u toen u accepteerde om bij de cult te gaan dat u soms iemand moest gaan slaan of een vrouw in haar private delen aanraken. Wanneer werd gevraagd of u nog andere zaken of rituelen moest doen bij uw toetreden tot de cult, stelde u dat ze u hard hebben geslagen, u een litteken gaven op uw hand en u drie dagen hebben opgesloten in een gesloten plaats. Verder stelde u ook nog weinig concreet dat u zaken moest doen “zodat je sterk wordt en dat ze weten dat je een van hen bent” (NPO2, p. 11). Later tijdens het onderhoud kwam de dossierbehandelaar van het CGVS hier op terug en vroeg hij u naar meer info over de initiatierituelen nadat hij u erop had gewezen dat er info bestaat over de criminele aard van een van deze rituelen. U antwoordde **eens te meer naast de kwestie**: “Ja, het is erg belangrijk om uw verwantschap te tonen eens dat je geïnitieerd bent, om aan te tonen dat je er erg mee bezig bent”. Er werd hierop expliciet gevraagd of u iets kon vertellen over initiatierituelen waarbij er sprake is van verkrachting of gewapende overvallen – zoals te lezen valt in verschillende bronnen waarover het CGVS beschikt (zie administratief dossier) – waarop u antwoordde: “ik heb hierover gehoord, het is gewelddadig, maar het is niets nieuw meer, molestatie en verkrachting, het is iets waarin we werden gedwongen om het te doen” (NPO2, p. 19). Gevraagd of u zelf ook een van deze zaken moest doen, stelde u dat u vrienden had die hier in betrokken waren en dat u hier getuige van was geweest, maar er in de praktijk niet bij was. Toen de dossierbehandelaar wilde weten of er niet getwijfeld werd aan uw loyaliteit omwille van het feit dat u niet meedeelde bij deze misdaden, stelde u – **zonder antwoord te geven op de vraag** – dat het feit dat u hier naar moest kijken reeds erg genoeg was (NPO2, p. 19). Het frappeert dat u initieel stelde dat u inderdaad had gehoord van de verkrachtingen en de gewapende overvallen, om in dezelfde zin nog te zeggen dat jullie hiertoe werden gedwongen, om vervolgens te stellen dat u hier gewoon getuige van was – waarop u geen verklaring wist te geven waarom de cultleden niet twijfelden aan uw loyaliteit, ondanks het feit dat u eerder had verklaard dat u zaken moest doen zodat u “sterk werd en dat ze wisten dat u een van hen was.” Ook uw verklaringen over de initiatierituelen blijken dus incoherent en bijgevolg niet doorleefd.

Toen de dossierbehandelaar wilde weten wat de gevolgen waren van het feit dat u ongehoorzaam was tegenover de cult, stelde u plots dat u in 2010 thuis werd aangevallen omdat u had geweigerd bepaalde taken uit te voeren, zoals iemand vermoorden. Het valt op dat u hier eerder tijdens uw VIB-procedure nooit melding van maakte. Bovendien wordt er gewezen op het feit dat u het pas vermeldde toen de dossierbehandelaar expliciet vroeg naar specifieke gevolgen voor u omwille van uw weigering om bepaalde taken uit te voeren en dat u initieel zelfs weer in hypothetische termen antwoordde, om dan na aandringen van de dossierbehandelaar te stellen dat uw huis werd overvallen (NPO2, p. 12). Het feit dat

u een gebeurtenis met zo'n impact niet eerder vernoemde en pas aanhaalde wanneer de dossierbehandelaar u meermaals vroeg naar de gevolgen voor uw ongehoorzaamheid tegenover de cult komt dan ook helemaal niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van de gebeurtenis.

Ook verklaringen over andere activiteiten bij de Eiye-cult wisten evenmin te overtuigen. Immers, toen u werd gevraagd naar uw rol/functie binnen de Eiye, stelde u dat ze u soms vroegen om taken uit te voeren zoals vechten, het creëren van problemen, zaken die u soms moeilijk vond (NPO2, p. 12). Er werd gevraagd of u ooit misdaden pleegde terwijl u bij de cult zat, waarop u stelde dat u nooit echt serieuze dingen deed met uitzondering van vechten. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg met wie u dan ging vechten stelde u dat het meestal met de Aye-cult zou zijn. Toen de dossierbehandelaar vroeg of er andere namen waren voor deze Aye, antwoordde u: "NBA (national NBA), national brother association en national brothers movement" (NPO2, p. 16). Nochtans is het zo dat de andere gangbare namen voor de Aye, Black Axe en Neo-Black Movement zijn (NBM) (zie administratief dossier). Gezien u verklaarde vaak confrontaties gehad te hebben met deze cult, kan er op zijn minst verwacht worden dat u de gangbare namen van deze cult zou weten te noemen. Het feit dat dit niet het geval was, roept dan ook vragen op bij de geloofwaardigheid van uw confrontaties met deze Aye-cult. Er wordt in deze context nog gewezen op het feit dat u, toen u gevraagd werd of u nog andere namen kende voor de Eiye confraternity, stelde dat SEC voor Secret Eiye confraternity stond, terwijl de afkorting eigenlijk voor Supreme Eiye Confraternity staat (zie administratief dossier), wat eens te meer nefast is voor de geloofwaardigheid is van uw lidmaatschap. Immers mag er verwacht worden dat u weet wat de volledige naam is van de cult waar u zeker 6 jaar lid van was.

Gezien u ook over uw activiteiten bij de Eiye-cult, zowel over de initiatie als uw dagdagelijkse activiteiten, geen coherente en overtuigende verklaringen wist af te leggen, wordt de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap nog maar eens verder aangetast.

Daar u geen enkele duidelijkheid wist te scheppen over de context van uw lidmaatschap bij de Eiye, noch over wat u precies van activiteiten heeft gedaan voor de Eiye cult, wist u niet te overtuigen dat u daadwerkelijk lid was van de cult. Bijgevolg wordt er ook geen geloof gehecht aan uw vrees voor vervolging door de Eiye.

Indien er toch enig geloof gehecht zou worden aan uw lidmaatschap bij de Eiye – quod non – dan dient gewezen te worden op het feit dat uw verklaringen omtrent de vervolging die u onderging ten gevolge van dit lidmaatschap en de eigenlijke vrees voor vervolging die u dient te hebben bij terugkeer, evenmin geloofwaardig is.

*Immers stelde u in de vragenlijst van het CGVS dat u in juni 2012 werd gearresteerd in Alaperu Garage in Ketu en drie dagen werd vastgehouden in het politiekantoor van Ketu. In mei 2014 werd u dan tegengehouden in Songo en vroeg de politie wie u was en vanwaar u kwam. Vervolgens wilden ze uw geld, namen ze de 500 Naira die u op zak had en sloegen ze u voor ze u met rust lieten (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Echter zei u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u rond februari of maart 2012 werd gearresteerd terwijl u op een Eiye-vergadering was op een afgelegen plaats in de bossen. U stelde dat u vervolgens vijf dagen werd vastgehouden in Ikorodu Divisional politiestation (NPO2, p. 20). Toen u met het verschil in verklaringen werd geconfronteerd, stelde u dat u in Ketu gewoon werd gestopt en dat u werd beschuldigd van een computerhacker te zijn (NPO2, p. 21). Gezien u eerder echter had verklaard dat u gewoon werd tegengehouden in Songo Ota, snijdt deze uitleg geen hout. **De verklaringen van uw vrouw ondermijnen de geloofwaardigheid van deze vervolging bovendien nog verder.** Immers stelde zij in de vragenlijst van het CGVS dat u meerdere keren werd gearresteerd, éénmaal in 2014 en de andere keer wist ze niet meer (vragenlijst CGVS, pp. 2-3). Het frappeert bovendien dat uw vrouw niet zou weten wanneer u precies werd gearresteerd. Op 22 december 2021, een dag voor uw eerste persoonlijke onderhoud, maakte uw raadsman hierover wel enkele opmerkingen over betreffende jullie verklaringen in de vragenlijst van het CGVS. Hierin werd aangehaald dat u eigenlijk van 2009 tot 2015 actief was bij de Eiye en dat het verschil in verklaringen tussen u en uw vrouw kon verklaard worden omdat u in 2012 de universiteit verliet en uw vrouw niet inlichtte over het feit dat u een lid bleef om haar niet in gevaar te brengen. Verder werd er opgemerkt dat uw versie in de vragenlijst van het CGVS over uw arrestaties de juiste versie was, namelijk dat u éénmaal werd gearresteerd in 2012 en eenmaal werd tegengehouden in 2014. Dit zijn echter blote beweringen, gemaakt nadat u, uw vrouw en uw advocaat de tegenstrijdigheden tussen beide verklaringen konden vaststellen en kunnen de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden dan ook niet zomaar teniet te doen.*

Uit uw opeenvolgende verklaringen bij de verschillende Belgische asielinstanties blijkt bovendien dat u incoherente verklaringen aflegde betreffende de eigenlijke vrees die voortkomt uit uw affiliatie met de Eiye. Zo verklaarde u in de vragenlijst voor het CGVS dat u vreesde gearresteerd te worden en dat u reeds was gearresteerd omdat u verdacht werd een cultist te zijn (vragenlijst CGVS p. 2-3). Toen de dossierbehandelaar tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS nog tweemaal expliciet vroeg om alle redenen voor vrees bij terugkeer op te sommen, maakte u hier echter geen melding van. Toen de dossierbehandelaar expliciet vroeg naar uw vrees voor de Eiye stelde u bij dat u vreesde dat zij u iets zouden aandoen omdat ze zouden denken dat u een verklikker bent (NPO2, p. 18). Naast het feit dat het frappeert dat u niet spontaan over dit deel van uw vrees bij terugkeer begon, bleek de eigenlijke vrees bij terugkeer te verschillen binnen opeenvolgende verklaringen. Immers maakte u in de vragenlijst geen melding van vrees door de cult zelf, maar wel door de autoriteiten omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye.

In deze context kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat u van 2012-2015 niet werkelijk actief was bij de cult en zonder noemenswaardige problemen voor uzelf en familie in Sango Ota kon blijven wonen. Bovendien blijkt uw familie sinds uw vertrek ook geen problemen gehad te hebben met de cult – ondanks het feit dat “de leden van de cult alle mogelijke mensen aanvallen die gelinkt zijn aan de persoon in kwestie” (vragenlijst Morenikeji, p. 3) – waardoor er dan ook verdere vraagtekens worden geplaatst bij uw eigenlijke vrees voor vervolging door de Eiye-cult.

Gezien u vaag en incoherent bleek over uw eigenlijke vrees bij terugkeer door uw affiliatie met de Eiye en de Eiye cult geen blijk geeft van enig probleem te hebben met uw vertrek, worden er verdere vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw vrees. Indien al enig geloof zou gehecht worden aan uw lidmaatschap – quod non – ondermijnen de tegenstrijdige verklaringen die u bij de verschillende Belgische asielinstanties aflegde betreffende de vervolging die u onderging en uw vrees voor terugkeer omwille van uw lidmaatschap bij de Eiye-cult de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet wist te overtuigen dat u daadwerkelijk uw land ontvluchtte omwille van problemen met de Eiye-cult en vervolging vreest door hen bij terugkeer naar Nigeria.

Wat betreft de vervolging door de familie van uw vriend A.(...) dient vooreerst opgemerkt te worden dat dit louter een interpersoonlijk conflict betreft en dus geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep) en dat u in deze context van uw relaas geen problemen aanhaalt die wel verband houdt met één van deze criteria.

Verder is er geen enkele reden is om aan te nemen waarom deze familie ongestoord en zonder gevolgen de dood van hun zoon zou kunnen wreken en heeft u verder geen enkele reden aangeboden waarom u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten.

Er wordt ter volledigheid gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u en uw vrouw aflegden betreffende de dood van A.(...). Zo verklaarde u hierover dat A.(...) werd neergeschoten (NPO2, p. 22). In haar eerste persoonlijke onderhoud stelde uw vrouw dat er op een dag een man in de carwash waar jullie werkten ruzie maakte met A.(...) en vervolgens A.(...) neerschoot (notities van het eerste persoonlijke onderhoud (...), NPO1(...), p. 18). Echter tijdens haar tweede persoonlijke onderhoud stelde ze plots dat A.(...) overleed omdat hij ziek was en dat er geen geld was om hem naar het hospitaal te brengen (notities van het tweede persoonlijke onderhoud (...), hierna NPO2(...), p. 9). Gezien de impact die A.(...) zijn dood op jullie leven heeft gehad – een van de redenen waarom jullie niet naar jullie land van herkomst kunnen terugkeren – mag op zijn minst verwacht worden dat jullie eenduidige verklaringen zouden afleggen over de omstandigheden van zijn dood.

Uit al het bovenstaande wordt dan ook geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst, Nigeria, vervolging dient te vrezen door de Eiye cult of de familie van uw overleden vriend A.(...), noch dat u dient te vrezen dat uw kinderen zullen verminkt worden door uw familie.

Wat betreft de vrees in hoofde van uw kinderen (...) en (...) wordt er op gewezen dat u geen vrees aanhaalde naast de vrees voor verminking, die reeds als ongeloofwaardig werd bestempeld.

Wat betreft de documenten die u en uw vrouw neerlegden ter ondersteuning van uw VIB dient er te worden opgemerkt dat deze niets kunnen veranderen aan de reeds gemaakte vaststellingen. U legde **twee psychologische attesten** voor waarin uw psychologe stelt dat u sinds augustus 2020 op regelmatige basis bij haar op consultatie gaat. In deze attesten valt te lezen dat u suïcidale gedachten, slaapproblemen en depressieve gevoelens heeft. U lichtte dit tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud zelf ook toe en gaf aan dat u soms depressief en ziek wordt en daarom op zoek gaat naar hulp en medicatie. De dossierbehandelaar van het CGVS vroeg u doorheen uw twee persoonlijke onderhouds op het CGVS dan ook verschillende keren naar uw gemoedstoestand, waarop u steeds antwoorde dat u het goed stelde (notities persoonlijk onderhoud 1, hierna NPO1, p. 15; notities persoonlijk onderhoud 2, hierna NPO2, pp. 4, 18). Verder kreeg u van de dossierbehandelaar ook de ruimte om uw tijd te nemen wanneer u het moeilijk kreeg (NPO2, pp. 11, 22). De voorgelegde attesten kunnen dan ook onvoldoende verschooning bieden voor de vage en niet-overtuigende verklaringen die u doorheen uw VIBprocedure aflegde. De **geboorteakten van uw zoon en dochter** tonen hoogstens aan dat jullie de ouders zijn van jullie kinderen, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Wat betreft de **7 foto's** van uzelf, uw broer en zussen die aantonen dat ze ook littekens hebben in hun gezicht. Dit wordt op zich niet in twijfel getrokken, maar betekent geenszins dat uw kinderen automatisch bij terugkeer hetzelfde lot zouden ondergaan; wat betreft de **foto's** die u voorlegde van u met uw mede-cultleden en van u op de begraafplaats van A.(...) dient te worden opgemerkt dat foto's u voorlegt dient er op gewezen te worden dat een foto een gemakkelijk te insceneren momentopname betreft. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit hier niet het geval is. Verder is het zo dat dergelijke foto's geenszins op zichzelf kunnen aantonen dat u vervolging dient te vrezen omwille van de banden met deze personen of het overlijden van uw vriend. Wat betreft **het attest voor besnijdenis** van uw zus dient er te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst Nigeria een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Nigeriaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas (zie administratief dossier). Bovendien kan het loutere feit dat uw zus besneden zou zijn evenmin aantonen dat dit risico eveneens zou bestaan in hoofde van uw dochter en dat u niet in staat zou zijn haar tegen een besnijdenis te beschermen. De **medische attesten** betreffende besnijdenis tonen louter aan dat uw vrouw en dochter niet besneden zijn. De **echografieën** raken ook niet aan de kern van uw verhaal.

U bracht verder geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar in de bestreden beslissingen werd vastgesteld dat verzoeker zeer vage en ontwijkende antwoorden formuleerde op de vragen van de dossierbehandelaar betreffende essentiële elementen in zijn relaas, zoals betreffende de bescherming van zijn kinderen, betreffende zijn toetreden bij de Eiye-cult en zijn activiteiten voor deze cult, komen verzoekers niet verder dan de stelling dat de *protection officer* hen nooit geconfronteerd heeft met hun antwoorden waardoor zij niet wisten dat de *protection officer* hun antwoorden vaag zou vinden. Verzoekers tonen echter niet aan dat de commissaris-generaal hiertoe verplicht zou zijn en er is de Raad ook geen dergelijke verplichting bekend. Verzoekers dienen in hun verzoekschrift te beargumenteren waarom de in de bestreden beslissingen opgenomen overwegingen niet correct of draagkrachtig zijn, alwaar verzoekers in gebreke blijven zoals verder zal blijken.

Waar verzoekers aanvoeren dat het hen niet duidelijk is of het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vrees voor gezichtsmarkeringen "genoeg apart van die vrees voor VGV" heeft onderzocht en dat dit een voldoende reden voor hen is om het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kunnen zij niet worden gevolgd. Zij doen geen enkele afbreuk aan de specifieke motieven met betrekking tot de gezichtsmarkeringen en brengen geen concrete elementen bij die de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen desbetreffend in een ander daglicht zou stellen.

Waar verzoekers benadrukken dat verzoeker talrijke, precieze en specifieke informatie heeft gegeven over de Eiye-cult, doen zij geen afbreuk aan de voormelde pertinente vaststellingen die maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun beweringen.

Waar verzoekers aanvoeren dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers psychologische problemen en er geen steunmaatregelen werden verleend noch specifieke vragen werden gesteld om verzoekers psychologische situatie te kunnen inschatten en hiermee rekening te kunnen houden, kunnen zij niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoeker twee psychologische attesten voorlegde waarin zijn psycholoog stelt dat verzoeker op regelmatige basis bij haar op gesprek komt. In deze attesten valt tevens te lezen dat verzoeker suïcidale gedachten, slaapproblemen en depressieve gevoelens heeft. Verzoeker lichtte dit tijdens zijn eerste persoonlijke onderhoud zelf ook toe en gaf aan dat hij soms depressief en ziek wordt en daarom op zoek gaat naar hulp en medicatie. Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem doorheen de twee persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook verschillende keren naar zijn gemoedstoestand heeft bevraagd, waarop hij steeds antwoordde dat hij het goed stelde (Notities van het persoonlijk onderhoud van 23 december 2021 [hierna NPO 1], p. 15; Notities van het persoonlijk onderhoud van 23 juni 2022 [hierna NPO 2], p. 4, 18). Verder kreeg hij van de *protection officer* ook de ruimte om zijn tijd te nemen wanneer hij het moeilijk kreeg (NPO 2, p. 11, 22).

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in eerste instantie op de Dienst Vreemdelingenzaken geen bijzondere noden kenbaar maakte (Vragenlijst “Bijzonder procedure noden” DVZ). Ook bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud wanneer hem gevraagd werd of hij nog iets kwijt wilde alvorens het persoonlijk onderhoud aan te vatten, komt verzoeker niet verder dan de verwijzing naar zijn verklaringen tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, die geen uitstaans hadden met zijn psychologische problematiek (NPO 1, p. 4). Hoewel verzoeker er initieel geen melding van maakte, blijkt uit de notities van de persoonlijke onderhouds dat de *protection officer* van het ogenblik dat deze kennis nam van verzoekers psychologische problematiek tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk rekening hield met verzoekers medische problematiek.

Hoewel verzoeker bij het verzoekschrift een geactualiseerd verslag van zijn psychologische problematiek voegt, toont hij niet aan dat hij ingevolge deze problematiek zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was coherente en duidelijke verklaringen af te leggen.

Uit de door verzoeker neergelegde psychologische verslagen blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn psychologische problemen niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Geen van de voorgelegde documenten spreekt over verwardheid, concentratie en/of geheugenproblemen. Ook uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt niet dat de door verzoeker aangehaalde problemen een invloed hebben gehad op het verloop van zijn gehoren, maar wel dat uit deze notities duidelijk blijkt dat verzoeker, ongehinderd kon antwoorden op de aan hem gestelde vragen en hij omstandige en duidelijke verklaringen kon geven.

Het bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch verslag wijkt niet af van de reeds eerder neergelegde attesten in die zin dat hierin ook melding wordt gemaakt van regelmatige psychologische begeleiding, en baseert zich voor de oorzaak van de beweerdde psychologische problemen op verzoekers verklaringen. Hierin wordt evenwel gesproken over een posttraumatische stressstoornis.

De Raad stelt vast dat de ondertekenende psycholoog weliswaar een kritiek formuleert op de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, maar uit dit verslag blijkt niet afdoende dat verzoekers psychologische problematiek enige gevolgen voor verzoekers sociaal, emotioneel en cognitief functioneren heeft waaronder een verminderd geheugen/onvermogen om zich gebeurtenissen uit het verleden te herinneren en om verklaringen af te leggen, en zeker aangezien er geen verdere uitgebreide medische analyse of informatie voorligt en zonder dat hierbij enige verdere medische informatie gestoeld op enig medisch onderzoek wordt aangehaald of bijgevoegd. Het attest bevat geen uitgebreid medisch verslag waaruit blijkt hoe de psycholoog tot zijn bevindingen kwam en dat verzoeker wel degelijk daadwerkelijk met de genoemde problemen te kampen heeft en dat dit een invloed heeft op zijn geheugen en verklaringen die hij aflegt. Hierbij moet worden opgemerkt dat psychologische attesten geen sluitend bewijs vormen voor verzoekers genoemde problemen of vrees. Een psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een

psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt, hetgeen *in casu* ook duidelijk blijkt uit het laatst neergelegde attest. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op verzoekers verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. De door de psycholoog in het verslag geuite kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen waarbij deze zich uitvoerig baseert op verzoekers verklaringen, is dan ook geheel niet bij machte om de in de bestreden beslissingen vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. De voorgelegde attesten kunnen dan ook onvoldoende verschoning bieden voor de vage en niet-overtuigende verklaringen die verzoeker doorheen de procedure aflegde. De commissaris-generaal kon gelet op voormelde vaststellingen terecht besluiten dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden en dat verzoeker aan zijn verplichtingen kon voldoen. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan die bij machte zijn om hierop een ander licht te werpen. Het louter citeren van bepaalde verklaringen waarbij verzoeker zijn psychologische problematiek aankaart, wijzigen hieraan niets.

In de mate verzoekers voorhouden dat de commissaris-generaal heeft nagelaten een individueel authenticiteitsonderzoek in te stellen voor wat betreft de neergelegde documenten, gaan zij er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Wat betreft het attest voor besnijdenis van verzoekers zus werd er naast de informatie omtrent de hoge graad van corruptie die er in Nigeria heerst ook gesteld dat het loutere feit dat verzoekers zus besneden zou zijn evenmin kan aantonen dat dit risico eveneens zou bestaan in hoofde van verzoekers dochter en dat hij niet in staat zou zijn haar tegen een besnijdenis te beschermen, hetgeen door verzoeker niet wordt weerlegd.

Voor zover verzoekers aanvoeren dat de verwerende partij zich op verouderde informatie omtrent gezichtsmarkering beroept en hierbij aanstippen dat dit verslag van 2013 dateert, brengen zij zelf geen informatie bij die erop kan wijzen dat deze informatie niet meer correct of actueel zou zijn.

Verzoekers herhalen hun grief met betrekking tot de verouderde informatie ook wat betreft de bij het administratief dossier gevoegde informatie omtrent genitale verminking die van 2019 dateert, en leggen een persartikel van 2022 neer waaruit duidelijk blijkt dat "*Nigeria het derde land is qua VGV ter wereld*". De Raad stelt vast dat dit persartikel gaat over genitale verminking in het algemeen in Nigeria en geen onderscheid maakt wat betreft de regio, leeftijd en etnie. De stelling dat "*Nigeria het derde land is qua VGV ter wereld*", kan dan ook niet aantonen dat de specifieke en concrete informatie aanwezig in het administratief dossier en waarin wel rekening wordt gehouden met regio, leeftijd en etnie, niet actueel noch incorrect zou zijn en bijgevolg andere conclusies zouden getrokken moeten worden.

Verzoekers stellen vervolgens in vraag of de familieleden die tegen de gezichtsmarkeringen zouden kunnen optreden en die tegen genitale verminking zijn, hen daadwerkelijk steun kunnen bieden. Verzoekers vragen zich af hoe verzoekers moeder kan helpen aangezien zij "*geen woord heeft in de beslissing*", hoe verzoekers zus kan helpen aangezien zijn zus minder belang heeft om zich te moeien in de discussie omdat zij gehuwd is met een man in wiens familie deze traditie niet leeft en hoe M. kan helpen aangezien hij weg is uit Nigeria. Voorts stellen zij dat de mening van T. niet duidelijk is, waardoor hij ook niet kan helpen en benadrukken zij dat de rest van de familie voor de traditie is.

De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee slechts zijn verklaringen herhaalt, doch geen enkel valabel argument aanbrengt waarom de stem en mening van de dichtste familieleden niet zou tellen en zij geen hulp in die zin zouden kunnen bieden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het gros van de dichte familie van verzoeker, namelijk zijn moeder, broers, zussen en schoonfamilie, tegenstander is van de verminkingspraktijken. Tijdens verzoekers eerste onderhoud gaf verzoeker aan dat het louter zijn vader, zijn overleden broers en de zonen van zijn overleden broers zijn die deze praktijk nog voorstaan (NPO 1, p. 17). Het feit dat iedereen in verzoekers dichte familie met uitzondering van zijn vader eigenlijk niet langer achter de praktijk staat, geeft aan dat de traditie eigenlijk al niet meer zo sterk leeft binnen verzoekers familie. Ook in het tweede onderhoud gaf verzoeker nogmaals expliciet aan dat ook andere mensen in zijn familie tegen de verminkingspraktijken zijn en dat zijn schoonfamilie hier eveneens tegen gekant is (NPO 2, p. 7). Bovendien, gezien verzoekers vader reeds op leeftijd is en volgens verzoekers verklaringen ook niet in de beste gezondheid verkeert (NPO 2, p. 6) en de rest van de dichte familie

geen voorstander is van de praktijk, acht de Raad het eveneens niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat zou zijn te verhinderen dat zijn kinderen deze verminking zouden ondergaan. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog aangeven dat de schoonfamilie van verzoeker niets te zeggen hebben, omdat het de familie van vaderskant is die beslist, kunnen zij niet aantonen dat zij niet bij machte zouden zijn te verhinderen dat hun kinderen deze verminking zouden ondergaan. Overigens wordt nergens aangetoond dat de familie van vaderskant *ipso facto* alles zou beslissen. Dit klemt des te meer aangezien verzoekers zus blijkbaar is kunnen trouwen met een man uit een familie die een dergelijke traditie niet heeft. Indien de traditie voor verzoekers familie en meer bepaald verzoekers vader dermate belangrijk was, klemt het des te meer dat verzoekers vader zijn dochter heeft laten huwen met een man waarin deze traditie niet in ere wordt gehouden. Het argument dat verzoekers familie geen gewone familie is, maar wel een koninklijke familie waar traditie een belangrijke plaats heeft, wordt tegengesproken door voormelde vaststellingen.

Waar verzoekers te kennen geven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen niet heeft proberen te begrijpen waar verzoeker verklaarde *"Ik ben de enige die er serieus tegen in gaat"*, *"ik doe dit enkel met mijn vader"* en *"ik ga dit niet toelaten"* en hieruit een gebrekkig onderzoek afleidt, kunnen zij niet worden gevolgd. Verzoeker herhaalt weliswaar zijn verklaringen, doch biedt hierin geen afdoende noch valabele verklaring voor de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen en waaruit blijkt dat er een gedegen onderzoek werd gevoerd naar de beweerde vrees voor vervolging en nood aan internationale bescherming.

Verzoekers hekelen ook dat zij hebben verklaard dat er in zaken betreffende traditie amper tot geen hulp van de politie mogelijk is en er geen extra vragen werden gesteld om verdere uitleg van verzoekers te krijgen zoals bijvoorbeeld hun ervaring daarmee of mogelijke voorbeelden van mensen die geen hulp van de politie konden krijgen in zulke omstandigheden. Verzoekers gaan eraan voorbij dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd naar de acties van de politie indien verzoeker deze zou contacteren voor bescherming (NPO 2, p. 7). Verzoeker kwam in zijn antwoord niet verder dan de verklaring dat de politie met zijn vader mogelijks zou kunnen gaan samenzweren (NPO 2, p. 7), niets meer en niets minder. Waar er in onderhavig verzoekschrift wordt aangevoerd dat er met betrekking tot de politiebescherming geen verdere vragen werden gesteld, zoals bijvoorbeeld hun ervaring daarmee of mogelijke voorbeelden van mensen die geen hulp van de politie konden krijgen in zulke omstandigheden, leggen zij hierover zelf geen enkele concrete verklaringen af. Het is niet ernstig te bekritisieren dat verzoeker niet verder bevraagd werd over mogelijke eigen ervaringen met de politie of die van andere mensen en tegelijkertijd hierover zelf geen enkele concrete toelichting geven. Ook tonen verzoekers niet aan dat indien dergelijke vragen zouden zijn gesteld geweest de bestreden beslissingen anders zouden zijn geweest.

Voor zover verzoekers aanvoeren dat het geweten is dat het bestaan van *"een wet qua VGV"* en andere mutilatie van kinderen niet voldoende is om concreet de mentaliteit binnen de maatschappij alsook de politie te veranderen en zodanig concrete bescherming aan te bieden in dossiers waar traditie en familie betrokken zijn, beperken zij zich tot louter algemene beweringen. Verzoekers tonen niet aan dat de politie niet in staat kan of wil zijn om hen bescherming te bieden. Dit wordt geenszins concreet aangetoond. De stelling dat er in Nigeria corruptie bestaat volstaat hiertoe evenmin.

Waar verzoekers aangeven dat de gezondheid van verzoekers vader gemiddeld is, en hiervoor verwijzen naar verzoekers verklaring waarbij hij stelde *"mijn vader voelt zich niet super goed, maar mijn moeder wel, het is gaat vaak op en neer met mijn vader zijn gezondheid, maar op dit moment is het wel in balans"* tonen zij in weerwil met wat zij voorhouden niet aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een foute analyse heeft gemaakt. Verzoeker heeft immers ook verklaard dat zijn vader ziek is geweest en een beroerte heeft gehad, dat het ondertussen beter gaat, maar dat hij recent nog klaagde over zijn zicht (NPO 1, p. 9). Gelet op het geheel van verzoekers verklaringen kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk oordelen dat verzoekers vader op leeftijd is en niet in de beste gezondheid verkeerd. Verzoekers brengen geen concrete informatie aan die het tegendeel uitwijst en dat verzoekers vader zou blaken van gezondheid en kracht zodat deze bij machte is verzoekers te dwingen hun kinderen te laten verminken.

De Raad ziet voorts niet in en dit wordt door verzoekers ook niet nader toegelicht op welke wijze de grieven dat het niet alleen verzoekers vader is die verzoeker vreest, maar dat zijn vader de enige is waar verzoeker tegenin gaat en zijn mening durft en probeert te uiten, de voormelde pertinente vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen plaatsen. Verzoekers maken niet concreet aannemelijk

op welke wijze zij de overige (verdere) familie die voorstander zijn van genitale verminking zouden moeten vrezen, noch tonen zij aan dat zij niet op hulp of bescherming zouden kunnen rekenen.

Waar verzoekers aangeven dat verzoeker wilde duidelijk maken dat iets verbergen binnen een familie zeer moeilijk is en amper lukt, weerleggen zij de vaststellingen niet dat er uit het contact met verzoekers familie niet blijkt dat er daadwerkelijk danig druk werd gezet, waardoor verzoeker ook niet weet aan te tonen waarom hij niet simpelweg zou kunnen weigeren om deze verminking te ondergaan. Toen verzoeker tijdens het eerste persoonlijke onderhoud bij het Commissariaat-generaal gevraagd werd wat er zou gebeurd zijn als hij simpelweg had geweigerd dat ze zijn kinderen zouden aanraken, stelde hij vaag: *“Er zou mogelijks een poging zijn om de traditie uit te voeren, uiteindelijk zou ofwel ik iemand vermoorden, zelfs als het mijn vader zou zijn, of zij zouden mij vermoorden”* (NPO 1, p. 18). Toen verzoeker tijdens het tweede persoonlijke onderhoud werd gevraagd waarom hij niet simpelweg kon weigeren stelde hij nietszeggend: *“op dit moment heb ik geen macht, want als ik toekom in Nigeria, gezien mijn ouders hebben geregeld dat dit zal gebeuren wat ook bij mij gebeurde, u ziet de tekens, de grootste fout die ik kan maken is om met mijn kind terug te keren naar huis”* (NPO 2, p. 7). Toen gevraagd werd wat er zou gebeuren als verzoeker niets zou zeggen tegen zijn vader bij terugkeer, dan stelde hij ook reeds dat het erg moeilijk was om zoiets te verbergen voor zijn vader gezien iemand van zijn schoonfamilie het misschien kon weten of zijn broer of zus – die allen tegen de mutilatie zijn – waardoor het hem sowieso ter ore zou komen. Het thans louter herhalen van dergelijke verklaringen, die overigens volstrekt hypothetisch zijn, volstaat dan ook niet om een ander licht te werpen op deze pertinente vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft verklaard dat zijn vader helemaal niet blij is met de actuele situatie, namelijk geen genitale verminking en ook geen gezichtsmarkeringen, maar dat ruzies kunnen vermeden worden door het feit dat hij in België verblijft, en dit absoluut niet wil zeggen dat het geschil tussen verzoeker en zijn vader en familie opgelost zou zijn, overtuigt hij niet.

In de bestreden beslissing werd het volgende vastgesteld: *“Bovendien bleek uit het contact dat u onderhoudt met uw familie allerm minst dat er verregaande druk zou uitgeoefend worden om uw kinderen te verminken. Zo vroeg de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud om meer te vertellen over het gesprek dat u voerde met uw vader na de geboorte van (...). U verklaarde hierop dat uw vader ‘niet blij’ was dat u de gezichtstekens niet wilde uitvoeren en dat u verrast was door zijn reactie (NPO2, p. 6). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat uw vader verregaande druk zou uitoefenen om uw kinderen te verminken bij terugkeer naar Nigeria. Indien er sprake zou zijn van dergelijke druk, kan verwacht worden dat u ook in staat zou zijn om deze druk weer te geven. Het feit dat u - ondanks het feit dat de dossierbehandelaar expliciet naar de emoties tijdens dit gesprek polste (NPO2, p. 6) - louter wist te stellen dat uw vader niet tevreden was en u hierdoor verrast was, geeft dan ook weinig blij van concrete druk. Bovendien frappeert uw verraste reactie daar u in uw eerste onderhoud bij het CGVS reeds had verklaard dat u “al serieus tegen uw vader was ingegaan” (NPO1, p. 18). De enige actie van ingaan tegen uw vader die blijkt uit uw verklaringen is echter dat u het gesprek over de verminking van uw kinderen uit de weg wilde gaan. Zo stelde u “dat ik met hem dit gesprek niet zou willen hebben” (NPO2, p. 6) en “ik ben bang dat mijn vader sterk weerstand zal bieden, waardoor ik zoiets zou willen doen, daarom wil ik geen conversatie met hem hebben erover” (NPO2, p. 7). Deze weerstand blijkt echter op geen enkele manier uit het contact dat u en uw vader onderhoudt, gezien u simpelweg het gesprek uit de weg kon gaan ondanks het feit dat jullie het wel regelmatig over de kleinkinderen hebben (NPO1, p. 9; NPO2, p. 6; zie ook verklaringen vrouw: NPO1(...), p. 11). De verklaringen die u (en uw vrouw) aflegden betreffende het contact met uw vader geven dan ook allerm minst blij van verregaande druk door uw vader om uw kinderen te verminken.”* Deze vaststellingen zijn pertinent en terecht en verzoekers brengen geen enkel concreet gegeven bij dat deze vaststellingen kan verklaren of weerleggen.

Waar verzoekers hekelen dat de *protection officer* niet heeft proberen te weten te komen waar verzoeker de televisiereportages had gezien en hieraan toevoegen dat verzoeker in Nigeria nog geen vader was, tonen zij niet aan op welke wijze een dergelijke vraag de gedane vaststellingen in een ander daglicht zou brengen. Aangezien verzoeker internationale bescherming vraagt omwille van een vrees voor verminking van zijn kinderen en zelf verklaarde hierover te hebben gelezen en een televisiereportage te hebben gezien, kan redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker inspanningen doet teneinde meer informatie te bekomen. Aangezien verzoeker zelf aangaf reeds te hebben gehoord dat er mensen waren die in dezelfde situatie zaten, kan wel degelijk worden verwacht dat hij op zijn minst een poging zou ondernemen om meer informatie te vinden over mensen die zich in dezelfde situatie bevinden als hijzelf en zijn gezin. Het argument dat hij in Nigeria nog geen vader was, kan niet

volstaan ter verschoning, te meer zijn nood aan internationale bescherming hierop is gebaseerd. Waar verzoekers onder verwijzing naar verzoekers psychologische toestand aanvoeren dat de *protection officer* verzoeker niet verder heeft bevraagd naar de reden waarom hij geen informatie heeft gezocht en verzoeker geen kans heeft gehad om alles te verduidelijken en uit te leggen, gaan zij eraan voorbij dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift de mogelijkheid hebben om verdere verduidelijkingen en uitleggingen te doen, alwaar zij gelet op het voorgaande in gebreke blijven. Ook werd verzoekers op basis van artikel 57/5^{quater} van de vreemdelingenwet de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar hen werden verstuurd op 20 januari 2022 en 5 juli 2022. Verzoekster maakte via haar raadsman opmerkingen over op de notities van het eerste persoonlijke onderhoud op 1 februari 2022, bijgevoegd in het administratief dossier. Zoals de commissaris-generaal terecht kon vaststellen hebben deze geen betrekking op de kern van het relaas, noch op voormelde concrete motieven die leiden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met betrekking tot de vaststellingen inzake de Eiye-cult stellen verzoekers dat de *protection officer* amper een of twee mogelijke tegenstrijdigheden heeft nagekeken met verzoekers en hen niet heeft geconfronteerd met de rest onder verwijzing naar het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Artikel 17, § 2 van dit KB luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet werd geconfronteerd. Ook hebben verzoekers kennis genomen van de gedane vaststellingen en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook hebben gedaan, zodat het uiteindelijke doel van voormeld artikel 17, § 2 werd bereikt. Met de algemene bewering dat de Afrikaanse manier om een verhaal te doen of verklaringen af te leggen totaal anders is dan de Europese manier en dat verzoeker psychologische problemen heeft, verklaren noch weerleggen verzoekers de gedane vaststellingen. Dit wordt ook niet verder concreet toegelicht of verduidelijkt.

Verzoekers verwijzen doorheen het verzoekschrift meermaals naar verzoekers psychologische problematiek, doch zoals hoger reeds vastgesteld tonen verzoekers niet aan dat verzoekers psychologische problematiek maakt dat verzoeker niet in staat zou zijn tot het op een normale wijze ondergaan van een persoonlijk onderhoud en/of tot het afleggen van coherente, geloofwaardige, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen. Geen van de voorgelegde documenten spreekt over verwardheid, concentratie en/of geheugenproblemen. Ook uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt niet dat de door verzoeker aangehaalde problemen een invloed hebben gehad op het verloop van zijn gehoren, maar wel dat uit deze notities duidelijk blijkt dat verzoeker, ongehinderd kon antwoorden op de aan hem gestelde vragen en hij omstandige en duidelijke verklaringen kon geven.

Met het argument dat verzoekers geloofwaardigheid wat betreft zijn deelname in de Eiye-cult zeer hoog is en niet zo gemakkelijk kan verworpen worden omdat hij talrijke, precieze en correcte informatie over de cult heeft kunnen geven, weerleggen noch verklaren verzoekers de specifieke vaststellingen die maken dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Het is de Raad voorts niet duidelijk waar verzoekers op doelen waar zij stellen dat een *a posteriori* motivatie gebaseerd op een gebrek aan een volledig onderzoek niet mag en dat dit geldt voor *“pagina 4 paragraaf 10 tot en met pagina 7 paragraaf 5 van de bestreden beslissing”*. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven en beweerde nood aan internationale bescherming werd onderzocht en op omstandige wijze werd uiteengezet in de bestreden beslissingen waarom verzoekers hiervoor niet in aanmerking komen en hen internationale bescherming wordt geweigerd.

Verzoekers stellen dat er een verkeerde motivatie in de feiten is. Zij geven hierbij aan dat verzoeker duidelijk heeft verklaard dat toen hij benaderd werd door de cult aan de universiteit nog geen sportdirecteur was, maar zich wel kandidaat had gesteld voor die functie en citeren zijn verklaringen desbetreffend. Hiermee slagen verzoekers er niet in afbreuk te doen aan de desbetreffende concrete en pertinente vaststellingen die voor de duidelijkheid hier worden herhaald: *“Zo wordt er op gewezen dat u niet wist te verduidelijken waarom de cult u precies onder druk zette om toe te treden. Toen u tijdens het*

tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe u bij de Eiye was terechtgekomen stelde u dat u hun aanbod niet kon weigeren omdat u ofwel vermoord zou worden ofwel dat ze ervoor zouden zorgen dat u uw school niet zou beëindigen (NPO2, p. 8). Wanneer u dan werd gevraagd waarom de Eiye-leden zo graag wilden dat u bij de cult kwam, stelde u dat dit was omdat u de kans had sportdirecteur te zijn en dat u zo meer kracht zou geven aan de school (NPO2, p. 9). Dit valt echter niet te rijmen met de verklaring die u eerder tijdens het onderhoud aflegde, namelijk dat het niet mogelijk was om een functie te vervullen binnen uw school zonder dat u lid was van de Eiye (NPO2, p. 8). Bijgevolg voldeed u niet aan de voorwaarde om sportdirecteur te zijn – namelijk lid zijn van de Eiye – waardoor u dus geen kans had om sportdirecteur te worden. Daar er geen kans was voor u om sportdirecteur te zijn – u was immers geen lid – en u dus geen extra kracht kon geven aan de cult, vervalt bijgevolg ook de reden waarom de Eiye-cult u zo onder druk zette om lid te worden van hun cult. U wist dan ook niet duidelijk te maken waarom u precies onder druk werd gezet door de Eiye-cult om toe te treden. Gezien wel verwacht kan worden dat u weet waarom ze u precies als lid wilden, wordt de geloofwaardigheid van uw eigenlijke lidmaatschap dan ook ondermijnd.” De Raad ziet gelet op deze concrete motivering, die steun vindt in het administratief dossier dan ook geen verkeerdelijke motivering in de feiten zoals verzoekers voorhouden, noch wordt hier enig ander licht op geworpen door verzoekers.

Waar verzoekers stellen dat er met betrekking tot de arrestaties van verzoeker geen tegenstrijdigheden zijn gezien verzoeker de beide arrestaties in dezelfde jaren heeft gesitueerd, zijnde 2012 en 2014 en het begrijpelijk is dat verzoeker moeite heeft gebeurtenissen die tientallen jaren geleden plaatsvonden exact te situeren en dit nog los van zijn psychologische problematiek, overtuigen zij evenmin.

Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij, ongeacht het tijdsverloop, belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Bijgevolg kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker coherente en eenduidige verklaringen kan afleggen over de arrestaties die hij heeft meegemaakt te meer hij naar eigen zeggen hierbij werd vastgehouden. Uit de door verzoekers neergelegde documenten met betrekking tot zijn psychologische problematiek blijkt niet dat verzoeker gehinderd zou zijn hierover eenduidige verklaringen af te kunnen leggen.

Verzoekers voeren aan dat de *protection officer* ook verzoekster niet de kans heeft gegeven om haar verklaringen omtrent vriend A. zich juist te herinneren of om zeker te zijn dat er geen misverstand is gerezen tussen de *protection officer* en verzoekster. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe A. precies overleed waarop zij antwoordde dat hij ziek was, hoestte en bloedde en er geen geld was om naar een hospitaal te gaan (NPO 2, p. 9). In weerwil tot wat verzoekers voorhouden verifieerde de *protection officer* wel degelijk de juiste toedracht van verzoeksters verklaringen aangezien deze hieropvolgend vroeg of deze persoon dan overleden is aan deze ziekte, waarop verzoekster bevestigend antwoordde (NPO 2, p. 9). Verzoekster had bijgevolg de mogelijkheid zich ervan te vergewissen dat A. niet door ziekte is overleden, maar wel omdat hij werd neergeschoten, zoals zij nog tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde.

Voor zover verzoekers stellen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun verzoek om internationale bescherming subjectief heeft beoordeeld, dient vastgesteld dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de

beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaten Ogun en Lagos geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.4. Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF